

Към всички мои прекрасни приятели и читатели:

Честита десета годишнина! Трудно е да повярваш колко време мина от началото на всичко това. И все пак моите малки бебета се превърнаха в гигантски тийнейджъри, така че няма как да избягам от истината.

Благодаря на всички вас за десетте години приключения отвъд най-смелите ми очаквания за живота ми. Не съм този тип човек, но общуването с читателите ме накара да повярвам (поне мъничко) в магията.

Създадох този допълнителен текст, за да ви доставя още радост от света на „Здрач“ и така да отпразнуваме заедно знаменателното събитие. (И точно в стила на Стефани Майър, допълнителният текст е по-дълъг от самия „Здрач“.) Можете да откриете „Живот и смърт“, като завъртите на обратно тази книга и започнете от края ѝ. Връщането във Форкс ми хареса толкова много, че се надявам и вие да го изживеете като мен.

Фантастични сте и ви обичам!

Благодаря ви!
Стефани

Здрач

ЮБИЛЕЙНО ИЗДАНИЕ

СТЕФАНИ МАЙЪР

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Twilight, Tenth Anniversary Edition*

Twilight copyright © 2005 by Stephenie Meyer

Life and Death copyright © 2015 by Stephenie Meyer

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company,
New York, New York, USA. All rights reserved

Превод Елка Виденова
Редактор Петя Дочева
Коректор Надя Калъчева

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фрицьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2016

Тираж: 2000 бр.

ISBN 978-954-27-1644-0

*На по-голямата ми сестра Емили,
без чийто ентузиазъм тази история щеше да остане
незавършена.*

←→

*А от дървото за познаване добро и зло,
да не ядеш от него;
защото, в който ден вкусиш от него,
бездруго ще умреш.*

Битие 2:17

ПРЕДГОВОР

Никога не съм мислила как ще умра. Въпреки че през последните няколко месеца имах достатъчно причини да го направя. Но дори да се бях замисляла, едва ли можех да си го представя именно по този начин.

Останала без дъх, се вирах през дългата стая в тъмните очи на преследвача, а той ми отвръщаше с приятен поглед.

Със сигурност това бе добър начин да умреш – вместо някого, когото обичаш. Дори е благородно. Би трябвало това да е от значение.

Осъзнавах, че ако не бях отишла във Форкс, сега нямаше да съм изправена пред смъртта. Ала в момента бях толкова уплашена, че не бях в състояние да изпитам съжаление за решението си. Когато животът ти предлага мечта, надхвърляща всичките ти очаквания, няма причина да тъжиш, че краят идва.

Преследвачът ми се усмихна приятелски, докато се приближаваше бавно към мен, за да ме убие.

1. ПЪРВА СРЕЩА

Майка ми ме откара до летището със смъкнати прозорци на колата. Във Финикс бе 24 градуса, а небето – съвършено, безоблачно синьо. Носех любимата си риза без ръкави, поръбена с бяла дантела. Един вид като жест за сбогом. Ръчниците ми багаж се състоеше от един анорак.

На Олимпийския полуостров в северозападната част на щата Вашингтон, под почти постоянна пелена от облаци, съществува малко градче на име Форкс. Върху това незначително градче вали повече, отколкото където и да било в Съединените щати. Именно това градче и неговия печален, вездесъщ полумрак беше напуснала майка ми заедно с мен, когато съм била едва на няколко месеца. Пак в същото градче бях принудена да прекарвам по един месец от лятната си ваканция, докато не навърших четиринадесет години. Тогава най-после ударих с юмрук по масата, така че през последните три години с баща ми Чарли ходехме за по две седмици на почивка в Калифорния.

И ето че сега отивах като доброволен изгнаник отново във Форкс – крачка, на която гледах с огромен ужас. Ненавиждах Форкс.

Обожавах Финикс. Обожавах слънцето и неописуемата жега. Обожавах шумния, разпрострял се във всички посоки град.

– Бела – повтори майка ми, преди да се кача на самолета,

вероятно за хиляден път, – не е необходимо да го правиш.

Майка ми изглежда като мен, като се изключат късата коса и бръчките от смях. Почувствах миг на паника, когато се възрях в широко отворените ѝ като на дете очи. Как можех да оставя любящата си, непостоянна, разсеяна майка да се оправя сама? Вярно, вече си имаше Фил и вероятно сметките щяха да се плащат, в хладилника щеше да има храна, в резервоара на колата ѝ – гориво, щеше да има и на кого да се обади, като се изгуби, но все пак...

– *Искам* да отида – излъгах. Никога не съм била добра в лъжите, но конкретно тази повтарях толкова често напоследък, че вече звучеше почти убедително.

– Предай много поздрави на Чарли.

– Ще му предам.

– Скоро ще се видим – настоя тя. – Можеш да си дойдеш у дома, когато пожелаеш – веднага ще се върна, ако имаш нужда от мен.

В очите ѝ обаче долавях, че обещанието ѝ струваше много.

– Не се тревожи за мен – казах настойчиво. – Всичко ще бъде наред. Обичам те, мамо.

Тя ме притисна силно за миг, след това се качих на самолета и я изгубих от поглед.

Полетът от Финикс до Сиатъл трае четири часа, после още един час в малък самолет до Порт Анджелис и накрая един час с кола до Форкс. Летенето по принцип не ме притеснява, но онзи един час в колата с Чарли леко ме тревожеше.

Всъщност Чарли се бе държал доста мило по отношение на цялата работа. Изглеждаше искрено доволен, че за първи път щях да живея при него за по-продължително време. Вече ме бе записал в гимназията и щеше да ми помогне да си купя кола.

Но определено щеше да е неловко. И двамата далеч не

бяхме от приказливите, а и не знаех какво всъщност да кажа. Наясно бях, че е доста объркан от решението ми – както майка ми преди мен и аз не бях крила неприязънта си към Форкс.

Когато кацнах на летището в Порт Анджелис, валеше дъжд. Не го приех като лоша поличба – просто като неизбежна реалност. Вече се бях сбогувала със слънцето.

Чарли ме чакаше с полицейската кола. Това също не ме изненадваше. За добрите хорица от Форкс Чарли бе полицейският началник Суон. Всъщност основният мотив за желанието ми да си купя кола, въпреки оскъдните ми спестявания, бе, че отказвах да ме возят из града в кола с червени и сини лампи на покрива. Нищо не предизвиква такива задръствания като присъствието на полицаи.

Когато се смъкнах замаяна от самолета, Чарли ме прегърна неумело, само с едната ръка.

– Радвам се да те видя, Белс – каза той усмихнат, като по навик ме прихвана и ми възвърна равновесието. – Не си се променила много. Как е Рене?

– Мама е добре. И аз се радвам да те видя, татко. – Не ми позволяваше да му казвам Чарли.

Багажът ми се състоеше от няколко чанти. Повечето от дрехите, които носех в Аризона, бяха твърде промокаеми за Вашингтон. С майка ми бяхме вложили част от спестяванията си, за да допълним зимния ми гардероб, но пак си беше оскъден. Всичко лесно се събра в багажника на полицейската кола.

– Открих една добра кола за теб, страшно евтина – обяви той, когато закопчихме коланите.

– Каква кола? – Прозвуча ми съмнително, че каза „добра кола за *теб*“ вместо само „добра кола“.

– Ами всъщност е пикап, шевролет.

– Откъде го намери?

– Нали помниш Били Блек от Ла Пуш? – Ла Пуш е мал-

кият индиански резерват на брега.

– Не.

– Идваше на риба с нас през лятото – подсказа ми Чарли.

Това обясняваше защо не го помня. Доста ме бива да блокирам болезнени, ненужни спомени.

– Сега е в инвалидна количка – продължи Чарли, след като не реагирах, – така че вече не може да кара и предложи да ми продаде пикапа си евтино.

– Коя година е? – От промененото му изражение ми стана ясно, че точно този въпрос се бе надявал да не задам.

– Ами, Били е свършил доста работа по мотора – всъщност е само на няколко години.

Надявах се да не ме подценява дотолкова, смятайки, че така лесно ще се предам.

– Кога го е купил?

– През 1984 година, струва ми се.

– А нов ли го е купил?

– Ами, не. Май е бил нов някъде в началото на шейсетте – или най-късно в края на петдесетте – каза той смутено.

– О, татко, не разбирам от коли. Няма да мога да я поправам, а ако нещо ѝ се развали, как ще си позволя механик...

– Повярвай ми, Бела, това нещо върви страшно. Вече не ги правят такива.

Това нещо, помислих си... имаше потенциал – поне като прякор.

– А какво разбираш под страшно евтино? – В крайна сметка по тази част не можех да правя компромиси.

– Виж, миличка, аз един вид вече я купих. Нещо като подарък за добре дошла. – Чарли ме погледна с крайчеца на окото си с изпълнено с надежда изражение.

Еха. Безплатно.

– Нямаше нужда да го правиш, татко. Идеята ми беше сама да си купя кола.

– Нямам нищо против. Искам да си щастлива тук – до-

като го казваше, гледаше право напред, към шосето. Изпитваше неудобство да изразява гласно емоциите си. Бях го наследила от него. Така че когато отговорих, и аз гледах право напред.

– Много мило от твоя страна, татко. Благодаря. Оценявам го. – Излишно бе да добавям, че е невъзможно да се чувствам щастлива във Форкс. Нямахме нужда и той да страда наред с мен. А и никога не бих гледала в устата на харизан кон – или пък на кола.

– Е, ами, моля – измърмори той, смутен от думите ми на благодарност.

Разменихме още няколко реплики за времето, което бе дъждовно, и горе-долу толкова ни беше разговорът. След това загледахме мълчаливо през прозорците.

Естествено, беше много красиво, не можех да отрека. Всичко бе зелено: дърветата, мъхът, прорасъл по дънерите им, провесил се от клоните като балдахин, покритата с папрат земя. Дори въздухът се процеждаше зеленикав през листата.

Беше твърде зелено – като чужда планета.

Най-после стигнахме къщата на Чарли. Все още живееше в малката къща с две спални, която бе купил заедно с майка ми в началото на брака им. Това се оказали и единствените хубави дни в брака им – най-първите. А там, на улицата, пред къщата, която никога не се променяше, беше паркиран новият – или поне за мен – пикап. Беше в избелял червен цвят, с големи, обли калници и приличаща на луковица кабина. За моя огромна изненада, веднага се влюбих в него. Не знаех дали е в състояние да върви, но вече си се представях там вътре. Освен това бе от онези солидни железни машини, които все остават невредими на сцената на произшествието, без нито една драскотина, заобиколени от отломките на вносната кола, която са потрошили.

– О, татко, страхотна е! Благодаря ти! – Сега вече отвра-

тителният ден, който ми предстоеше утре, щеше да е с една идея по-малко гаден. Нямах да се налага да избирам между това да вървя пеша три километра и половина в дъжда или да се возя в полицейската кола на началник управлението.

– Радвам се, че ти харесва – дрезгаво отвърна Чарли, отново смутен.

Качих багажа си на горния етаж само на един курс. За мен беше западната спалня, която гледаше към предния двор. Беше ми позната – откакто се бях родила, спях в нея. Дървеният под, светлосините стени, заостреният таван, пожълтелите дантелени пердета на прозореца – всичко това бе част от детството ми. Единствените промени, внесени от Чарли, докато растях, бяха смяната на детското креватче с легло и прибавянето на бюро. Сега върху бюрото лежеше закупен втора употреба компютър, а кабелът за модема пълзеше по пода до най-близката розетка за телефон. Това бе изискване на майка ми, за да поддържаме по-лесно връзка. Люлеещият стол от ранното ми детство още си стоеше в ъгъла.

На втория етаж имаше само една миниатюрна баня, която щях да деля с Чарли. Опитвах се да не се замислям особено върху този факт.

Едно от най-хубавите неща при Чарли е, че не ти виси на главата. Остави ме сама да си разупаковам багажа и да се настаня, напълно непостижим за майка ми подвиг. Приятно ми бе да съм сама, да не се налага да се усмихвам насила и да си придавам доволен вид, успокоително бе да гледам унило през прозореца към стелещия се дъжд и да пусна няколко сълзи. Не бях в настроение за истинска доза плач. Щях да си я оставя за през нощта, когато щеше да ми се наложи да мисля за предстоящата сутрин.

Гимназията във Форкс приютяваше плашещата бройка от триста петдесет и седем ученици – сега вече триста петдесет и осем. У дома само в моя випуск имаше повече от седемстотин души. Всички хлапета тук бяха отраснали за-

едно – бабите и дядовците им бяха ходили заедно на детска градина. А аз щях да съм новото момиче от големия град, обектът на любопитство, особнячката.

Може би, ако изглеждах както се очакваше за момиче от Финикс, можех да използвам външността си в своя полза. Но физически никога не съм пасвала никъде. *Трябваше* да съм загоряла, стегната и руса – да тренирам волейбол или да съм мажоретка – все неща, които вървят заедно с живота в долината на слънцето.

Вместо това, въпреки постоянното слънце, кожата ми бе с цвят на слонова кост, без дори да имам извинението на сини очи или рижава коса. Винаги съм била слаба, но някак отпусната, очевидно спортът ми беше чужд – липсваше ми необходимата координация между око и ръка, за да тренирам нещо, без да се излагам и без да нараня себе си или всеки, който се окаже твърде близо.

Когато приключих с прибирането на дрехите в стария чамов скрин, извадих несесера с тоалетните принадлежности и отидох до общата баня, за да се освежа след целодневното пътуване. Докато разресвах заплетената си влажна коса, загледах физиономията си в огледалото. Може би заради осветлението, но вече изглеждах по-жълтеникава, нездрава. Кожата ми минаваше за хубава – много чиста, почти прозрачна, но всичко зависеше от цвета ѝ. А тук бях безцветна.

Лице в лице с бледото си отражение, бях принудена да призная, че се самозаблуждавам. Не пасвах не само с външността си. И щом не бях успяла да открия своята ниша в училище с три хиляди ученици, то какви шансове имах тук?

Не общувах добре с хора на моята възраст. Може би истината бе, че не общувах добре с хората изобщо. Дори майка ми, най-близкият ми човек на тази планета, никога не бе напълно в хармония с мен, никога не бе на съвсем същото мнение. Понякога се питах дали очите ми всъщност виждат същите неща като останалите хора. Може би имах лек дефект в мозъка.

Но причината нямаше значение. Важен бе единствено крайният резултат. А утрешният ден щеше да е само началото.

Не спях особено добре, дори и след порцията плач. Постоянното *плющене* на дъжда и вятърът върху покрива така и не успяха да се превърнат в приятен фон. Дръпнах избелелия стар юрган върху главата си, а по-късно добавих и възглавницата. Но въпреки това заспах чак след полунощ, когато дъждът най-после утихна до ръмеж.

На сутринта зад стъклото на прозореца ми се стелеше гъста мъгла и клаустрофобията бавно запълзя по мен. Тук небето никога не се виждаше, бях като в клетка.

Закуската с Чарли бе доста мълчаливо мероприятие. Пожела ми късмет в училище. Благодарих му, знаейки, че пожеланието е излишно. Късметът имаше навик да ме отбягва. Чарли излезе пръв от къщи, потегли към полицейското управление, което му бе и съпруга, и семейство. След като излезе, седнах на един от трите различни стола край старата квадратна дъбова маса и заразглеждах малката кухня с тъмната ламперия по стените, яркожълтите кухненски шкафове и белия балатум на пода. Нищо не се беше променило. Майка ми боядисала шкафовете преди осемнадесет години в опит да внесе малко слънчево настроение в къщата. Над малката камина в съседната всекидневна с размерите на носна кърпичка бяха наредени няколко снимки. Първо сватбената снимка на мама и Чарли от Лас Вегас, следваше една с нас тримата в болницата след раждането ми, заснета от някоя любезна акушерка, а след това – редицата с училищните ми фотографии, чак до миналогодишната. Тези, последните, ми бе твърде неудобно да гледам – реших да опитам да убедя Чарли да ги закачи другаде, поне докато живеех при него.

Стоейки в къщата, нямаше как да не доловя, че Чарли

така и не бе прежалил майка ми. Стана ми неловко.

Не исках да тръгвам твърде рано за училище, но повече не можех да стоя. Навлякох якето – което ми се стори като скафандр срещу биологични зарази – и излязох навън в дъжда.

Все още само ръмеше, недостатъчно, за да ме намокри до кости за краткото време, необходимо да намеря ключа, който открай време стоеше скрит в стряхата над вратата, и да заключа. Шляпането на новите ми непромокаеми ботуши дълбоко ме потискаше. Липсваше ми обичайното хрущене на чакъл под краката. Не можех дори да поспра да се порадвам отново на пикапа си – бързах да се измъкна от мъгливата влага, която се виеше около главата ми и лепнеше в косата ми дори под качулката.

Вътре в пикапа бе приятно и сухо. Някой, Били или Чарли, очевидно се бе постарал да почисти вътрешността, но бежовата тапицерия все още леко дъхаше на тютюн, бензин и мента. За мое облекчение двигателят запали почти веднага, съживявайки се с гръмогласен рев, а после шумно задържа високи обороти. Все пак, толкова древен пикап нямаше как да е съвсем без недостатък. Античното радио работеше, което бе неочакван плюс.

Не беше трудно да открия училището, макар никога да не бях ходила там. И то, както и повечето неща в градчето, бе току до магистралата. По нищо не личеше, че е училище – само табелата, която го обявяваше за „Гимназия Форкс“, ме накара да спра. Приличаше по-скоро на група еднакви къщи, построени от кафеникавочервени тухли. Заобиколено бе от толкова много дървета и храсти, че в началото не можах да се ориентирам за размера му. Къде бе атмосферата на институция, запитах се с носталгия. Къде бяха телените огради, металните детектори?

Паркирах пред първата сграда, над чиято врата имаше малка табелка КАНЦЕЛАРИЯ. Нямаше други паркирани

коли, затова бях сигурна, че е забранено, но предпочитах да ме упътят оттам, вместо да обикалям в дъжда като идиотка. С нежелание излязох от приятно топлата кабина на пикапа и тръгнах по късата каменна алея с тъмни храсти от двете страни. Преди да отворя вратата, си поех дълбоко въздух.

Вътре бе ярко осветено и доста по-топло, отколкото се бях надявала. Канцеларията бе малка – тясна чакалня с тапицирани сгъваеми столове, мокет на оранжеви пръски, стени, покрити с обяви и грамоти, голям стенен часовник, който шумно тиктакаше. Навсякъде имаше растения в грамадни пластмасови саксии, сякаш отвън нямаше достатъчно зеленина. Помещението бе разделено наполовина от дълго гише, облепено отпред с ярки цветни брошури и отрупано с телени кошници, пълни с формуляри. Зад гишето имаше три бюра, на едно от които седеше едра жена с червена коса и очила. Беше облечена в лилава тениска, от което незабавно се почувствах твърде навлечена.

Червенокосата жена вдигна поглед.

– Мога ли да ви помогна?

– Аз съм Изабела Суон – информирах я, но по очите ѝ видях, че веднага се досети коя съм. Очакваха ме, несъмнено бях предмет на клюки. Дъщерята на вятърничавата съпруга на шефа на полицията най-после се завръщаше у дома.

– Разбира се – каза тя. Заровичка се в нестабилната купчина документи върху бюрото си и накрая намери необходимите. – Ето училищната ти програма и карта на училището. – Тя сложи няколко листа хартия върху гишето, за да ги погледна.

Прочете на глас програмата ми, посочвайки най-подходящия маршрут върху картата, и ми връчи един формуляр, който трябваше да върна в края на деня с подписите на всеки от преподавателите. Усмихна ми се и изрази надежда, че подобно на Чарли, и на мен ще ми хареса тук, във Форкс. Усмихнах ѝ се колкото можех по-убедително в отговор.

Когато се върнах при пикапа, вече бяха започнали да пристигат и други ученици. Последвах движението. Със задоволство отбелязах, че повечето автомобили бяха стари като моя, нищо лъскаво. У дома живеях в един от малкото по-бедни квартали в района на Парадайз Вали. На ученическия паркинг новите мерцедеси и поршета бяха нередка гледка. Тук най-хубавата кола бе едно лъскаво волво, което определено се открояваше. Все пак изключих двигателя веднага щом паркирах, за да не привличам внимание с гръмотевичния му грохот.

Без да излизам от пикапа, заразглеждах картата, опитвайки се да я наизустя. Надявах се да не се наложи да я разнасям цял ден. Напъхах всичко в чантата, метнах каишката през рамо и си поех дълбока глътка въздух. *Можеш да се справиш*, неуверено се опитах да си внуша. Никой нямаше да ме ухапе. Най-накрая издишах и излязох от колата.

Тръгнах към пълния с ученици тротоар, без да свалям качулката. За свое облекчение забелязах, че черното ми яке не бие на очи.

Когато заобиколих стола, лесно се ориентирах коя е трета сграда. В източния ѝ край бе изписана голяма тройка върху бял квадрат. Щом приближих вратата, дишането ми започна да преминава в паническо задъхване. Опитвайки се да дишам равномерно, тръгнах след два дъждобрана с неясен пол.

Класната стая бе малка. Двете фигури пред мен спряха на входа, за да закачат дъждобраните си на дългата редица куки. Последвах примера им. Бяха момичета, едната блондинка с порцеланова кожа, другата също толкова бледа – със светлокестенява коса. Поне кожата ми нямаше да изпъква.

Занесох формуляра за подпис на преподавателя, висок, оплешивяващ мъж, на чието бюро имаше табелка с името господин Мейсън. Той ме зяпна, когато прочете името ми – не особено обнадеждаваща реакция – и аз, естествено, станал доматиночервена. Но поне ме изпрати да седна на един

празен чин в дъното на стаята, без да ме представя пред класа. Новите ми съученици определено се затрудняваха да ме зяпат, както бях зад тях, но някак се справяха. Не вдигах поглед от списъка с книги за четене, който ми бе връчил преподавателят. Беше доста пестелив: Бронте, Шекспир, Чосър, Фокнър. Вече бях изчала всичко. Което бе утешително... и отегчително. Чудех се дали майка ми би ми изпратила папката с вече разработените есета, или ще реши, че е непочтено. На фона на монотонния говор на учителя проведох наум няколко разговора с нея с различни аргументи.

Когато звънецът удари с носово избръмчаване, едно дългнесто момче с лоша кожа и черна като нефтено петно коса се наведе към мен от отсрещната редица чинове.

– Ти си Изабела Суон, нали? – Изглеждаше ми твърде ентусиазиран, типичен представител на клуба по шахмат.

– Бела – поправих го. Всички в радиус от три чина се обърнаха да ме зяпнат.

– Кой ти е следващият предмет? – попита ме той.

Наложих се да погледна в чантата.

– Ами, управление, при Джеферсън, в шеста сграда. – Където и да погледнеш, срещаш любопитни очи.

– Аз съм към четвърта сграда, мога да ти покажа пътя... – Определено бе свръхентусиазиран. – Аз съм Ерик – добави той.

Усмихнах се колебливо.

– Благодаря.

Облякохме си якетата и излязохме навън в дъжда, който се бе усилил. Мога да се закълна, че няколко ученици умишлено вървяха плътно зад нас, за да ни подслушват. Надявах се да не ме бе подгонила параноя.

– Тук май е много различно от Финикс, а? – попита той.

– Доста.

– Там май не вали често?

– Три-четири пъти годишно.

- Еха, не мога да си представя какво е – зачуди се той.
- Слънчево – уведомих го.
- Нямах кой знае какъв тен.
- Майка ми е наполовина албинос.

Той заразглежда лицето ми загрижено и аз въздъхнах. Явно облаците и чувството за хумор не вирееха заедно. След няколко месеца на това място щях да забравя как да използвам сарказма си.

Заобиколихме отново стола и тръгнахме към южните сгради до физикултурния салон. Ерик ме изпрати до самата врата въпреки наличието на ясна табела.

– Е, късмет – каза, когато хванах дръжката на вратата. – Може да се засечем в още някой предмет – звучеше изпълнен с надежда.

Усмихнах му се неопределено и влязох.

Останалата част от сутринта премина по сходен начин. Учителят ми по тригонометрия, господин Варнър, когото и без това щях да намразя заради предмета, единствен ме накара да се изправя пред целия клас и да се представя. Заеквах, червих се и накрая, докато се връщах към мястото си, се препънах в собствените си ботуши.

След още два предмета започнах да разпознавам по някоя и друга физиономия във всеки кабинет. Все се намираше някой смелчага, който да ми се представи и да ме заразитва дали ми харесва Форкс. Стараех се да съм дипломатична, но предимно лъжех. Поне не се наложи да ползвам картата.

По тригонометрия и испански седях до едно и също момиче, с което после тръгнахме заедно към стола за обяд. Беше съвсем дребничка, няколко сантиметра по-ниска от моите метър и шейсет и пет, но гъстата ѝ тъмна, къдрава коса до голяма степен компенсираше разликата в ръста ни. Така и не запомних името ѝ, така че само се усмихвах и кихах, докато тя бърбеше за учители и предмети. Въобще не се опитвах да се включа в разговора.

Седнахме в края на една дълга маса заедно с неколцина нейни приятели, на които тя ме представи. Забравих имената им в мига, в който ми ги каза. Изглеждаха впечатлени от смелостта ѝ да ме заговори. Момчето от часа по английски, Ерик, ми помахаше от другия край на помещението.

И точно тогава, седнала на масата, опитвайки се да водя разговор със седмина любопитни непознати, ги видях за първи път.

Седяха в един ъгъл на помещението, възможно най-далече от мен. Бяха петима. Не разговаряха, нито пък се хранеха, макар пред всеки да имаше пълен с храна поднос. Не ме зяпаха, както повечето останали ученици. Така че бе безопасно да ги гледам, без да се притеснявам, че ще срещна чифт прекомерно заинтригувани очи. Но не това привлече и задържа вниманието ми.

Въобщо не си приличаха. От трите момчета едното бе едро – с мускули като на професионален культурист, с тъмна къдрава коса. Вторият бе по-висок, по-слаб, но все пак мускулист, с тъмноруса коса. Третият бе висок, не толкова масивен, с рошава, бронзова на цвят коса. Имаше по-момчешки вид от останалите двама, които приличаха по-скоро на студенти или дори на преподаватели, отколкото на ученици.

Момичетата бяха пълната им противоположност. Високата бе изваяна като статуя. Имаше великолепна фигура, като от корицата на „Спортс Илъстрийт“, посветен на бански костюми. Беше от онези момичета, които само с присъствието си карат самочувствието на всички останали наоколо да повехне. Косата ѝ бе златиста и леко се виеше до средата на гърба. Дребното момиче бе като фея, изключително слаба, с дребни черти. Косата ѝ бе наситеночерна, късо подстригана и стърчеше във всички посоки.

И въпреки това бяха абсолютно еднакви. До един имаха тебеширенобяла кожа, по-бледа и от най-бледите ученици в този лишен от слънцето град. По-бледа от моята, алби-

носката. До един бяха с много тъмни очи, въпреки различния цвят на косата. А под тези очи лежаха тъмни сенки – с лилави оттенъци, като синини. Сякаш до един страдаха от безсъние или се възстановяваха от операция на носа. Макар че носовете им, и въобще всичките им черти, бяха напълно правилни, свършени, като изрисувани.

Но не затова не можех да откъсна очи.

Гледах ги, защото лицата им, така различни, така еднакви, бяха опустошително, нечовешки красиви. Лица, каквито не очакваш да срещнеш на живо, а само върху компютърно обработените страници на модно списание. Или пък в рисунките на някой стар майстор, специализирал се в изобразяването на ангели. Трудно бе да преценя кой от петимата бе най-красив – може би свършеното русо момиче или момчето с бронзовите коси.

Те гледаха неопределено – отчуждени един от друг, от останалите ученици, от всичко, доколкото можех да преценя. Докато ги наблюдавах, дребното момиче стана с подноса си – неотворена кутийка безалкохолно, недокосната ябълка – и си тръгна с бърза, грациозна походка, която бе по-подходяща за модния подиум. Гледах, смаяна, гъвката ѝ походка на танцьорка. Тя остави подноса и се плъзна през задната врата по-бързо, отколкото смятах за възможно. Очите ми се стрелнаха към останалите четирима, които не бяха помръднали.

– Кой са *тези*? – попитах момичето от часа по испански, чието име бях забравила.

Когато тя вдигна поглед, за да види за кого говоря – макар вероятно да се бе досетила по тона ми, – онзи, по-слабият, с по-момчешката външност, вероятно най-младият, внезапно я погледна. Задържа погледа си върху нея за част от секундата, а после тъмните му очи трепнаха върху мен.

Бързо извърна поглед, по-бързо, отколкото аз самата бих могла, макар от смущение незабавно да бях свела очи. В този

кратък поглед лицето му не изразяваше нищо – сякаш тя бе извикала името му и той бе вдигнал очи в неволна реакция, предварително решил да не отговаря.

Момичето се разкикоти смутено, svelo поглед към масата, точно като мен.

– Това са Едуард и Емет Кълън и Розали и Джаспар Хейл. А онази, която си тръгна, е Алис Кълън. Всички живеят заедно с доктор Кълън и съпругата му – изрече тя шепнешком.

Хвърлих поглед към красивото момче, което сега вече гледаше в подноса си и чоплеше едно хлебче с дългите си бледи пръсти. Устата му се движеше изключително бързо, съвършените му устни едва-едва се отваряха. Останалите трима продължаваха да гледат настрани, но бях сигурна, че тихо им говори.

Странни, необичайни имена, помислих си. Каквито са носели бабите и дядовците ни. Но може би тукашната мода бе такава – може би бяха типични за провинциалното градче имена? Най-после си спомних, че момичето до мен се казва Джесика – напълно нормално име. В класа ми по история у дома имаше две момичета със същото име.

– Много са... привлекателни – твърде съдържаният ми коментар с мъка се отрони от устата ми.

– Да! – съгласи се Джесика с ново изкикотване. – Но всички са по двойки – искам да кажа Емет и Розали, Джаспър и Алис. Освен това живеят заедно – гласът ѝ съдържаше типичното възмущение и укор на малкия град, както критично отбелязах. Но ако трябва да бъда честна, признавам, че дори във Финикс подобно нещо ще предизвика клюки.

– Кои точно са от семейство Кълън? – попитах. – Нямам вид да са роднини...

– А, не са. Доктор Кълън е много млад, около трийсетгодишен. Всички са осиновени. Двамата Хейл *действително* са брат и сестра, близнаците – онези русите – и те също са осиновени.

– Изглеждат ми малко големи за осиновени деца.

– Вече са големи, да, Джаспър и Розали са на по осемнайсет, но живеят с госпожа Кълън, откакто са на осем. Тя им е леля или нещо такова.

– Доста благородно – да се наемат да гледат всичките тези деца, след като са толкова млади.

– Предполагам, че е така – призна с неохота Джесика. Останах с впечатлението, че по някаква причина не харесва доктора и жена му. Като имах предвид погледите, които хвърляше на осиновените от тях деца, бих казала, че причината е завист. – Май госпожа Кълън не може да има деца – добави тя, сякаш това по някакъв начин намаляваше добрината им.

По време на целия този разговор, очите ми отново и отново пробягваха към масата, където седеше странното семейство. Продължаваха да съзерцават стените и да не се хранят.

– Винаги ли са живели във Форкс? – попитах. Странно, че не ги бях забелязала през някое от летата, които бях прекарала тук.

– Не – отвърна тя с глас, който предполагаше, че отговорът е очевиден, дори и за новодошла като мен. – Преди две години пристигнаха някъде от Аляска.

Усетих прилив на съжаление и на облекчение. Съжаление, защото колкото и да бяха красиви, очевидно и те не се вписваха в обстановката, останалите не ги приемаха. Облекчение, защото не бях единствената новодошла и определено не бях най-интересната.

Докато ги разглеждах, най-младият, единият от двамата Кълън, вдигна очи и срещна моите, този път с очевидно любопитство в изражението. Когато побързах да отклоня поглед, ми се стори, че в очите му бях доловила нещо като неудовлетворено очакване.

– Как се казва онзи с червеникавокафявата коса? – попи-

тах. Хвърлих поглед към него с тъгълчето на окото си и видях, че още ме зяпа, но не като останалите ученици – изражението му бе по-скоро разочаровано. Отново сведох поглед.

– Едуард. Страшно е готин, нали виждаш, но не си губи времето. Не излиза с никого. Явно никое от момичетата тук не е достатъчно хубаво за него. – Тя подсмъркна, очевиден случай на кисело грозде. Интересно кога ли ѝ бе отказал?

Прехапах устни, за да прикроя усмивката си. След това отново погледнах към него. Лицето му бе извърнато, но ми се стори, че бузата му е някак повдигната, сякаш и той също се усмихваше.

След още няколко минути четиримата станаха едновременно от масата. До един бяха впечатляващо грациозни – дори и едрото мускулесто момче. Направо бяха зрелищни. Онзи, който се казваше Едуард, не ме погледна повече.

Заседях се на масата с Джесика и приятелите ѝ по-дълго, отколкото бих направила, ако бях сама. Но се притеснявах да не закъснея за час още първия ден. Една от новите ми познати, която услужливо ми напомни, че се казва Анджела, имаше биология втора част като мен. Тръгнахме заедно към кабинета в пълно мълчание. Тя също бе стеснителна.

Когато влязохме в кабинета, Анджела седна до свой съученик на една от облицованите в черно лабораторни маси, пълно копие на онези, с които бях свикнала у дома. Всъщност всички маси бяха заети, освен една. До централната пътека разпознах Едуард Кълън по необичайната му коса. Седеше до единственото свободно място.

Докато вървах по пътеката между масите, за да се представя на учителя и да получа подпис върху формуляра, тайничко го наблюдавах. Когато минах покрай него, той внезапно се вкамени на стола си. Срещна погледа ми с възможно най-странното изражение – враждебно, гневно. Веднага отклоних очи шокирана и отново се изчервих. Спънах се в един паднал на пода учебник и се наложи да се

хвана за ръба на една от масите. Момичето, което седеше на нея, се изкикоти.

Забелязах, че очите му бяха черни – катраненочерни.

Господин Банър подписа формуляра и ми подаде един учебник, без да се занимава с глупости като представяния и запознанства. Виждах, че ще се спогодим. Естествено, нямаше друг избор, освен да ме изпрати да седна на единственото свободно място в средата на кабинета. Седнах до *него* със сведени очи, объркана от враждебния му поглед.

Не вдигнах поглед дори като сложих учебника върху масата и се настаних на стола, но с крайчеца на окото си видях как цялата му поза се смени. Извил се бе максимално далече от мен, седнал съвсем на ръба на стола, извърнал лице, сякаш му миришех на нещо лошо. Незабележимо помирисах косата си. Миришеше на ягоди, аромата на любимия ми шампоан. Стори ми се достатъчно невинен като мирис. Разпуснах коси над дясното си рамо, образувайки тъмна завеса помежду ни, и се опитах да слушам учителя.

За съжаление, лекцията бе на тема клетъчна анатомия, нещо, което вече бях изучавала. Въпреки това старателно си водех бележки, без нито веднъж да вдигна поглед.

Все пак не можех да се стърпя да не надзъртам от време на време през завесата на косата ми към странното момче до мен. През целия час така и не отпусна напрегнатата си поза на края на стола, седнал колкото се може по-далече от мен. Виждах, че ръката, положена върху лявото му бедро, бе свита в юмрук, а сухожилията ѝ се бяха изопнали под бледата кожа. Юмрукът също не се отпусна през цялото време. Дългите ръкави на бялата му риза бяха навити до лактите и предмишницата му бе учудващо стегната и мускулеста под бледата кожа. Съвсем не бе така слаб, както изглеждаше до едрия си брат.

Часът сякаш се проточи повече от останалите. Дали защото учебният ден клонеше към края си, или защото чаках

свитият му юмрук да се отпусне? Това така и не се случи, той продължи да седи неподвижно, сякаш изобщо не дишаше. Защо се държеше така? Това ли бе обичайното му поведение? Започнах да се чудя дали правилно съм преценила горчивината на Джесика в стола днес. Може би не бе толкова обидена, колкото бях решила.

Едва ли аз бях причината. Та той изобщо не ме познаваше.

Хвърлих му последен поглед и веднага съжалих. Отново ме гледаше злобно, черните му очи бяха изпълнени с отвращение. Неволно се дръпнах, свих се в стола си и внезапно се сетих за фразата *ако красотата можеше да убива*.

В този момент удари звънецът и цялата подскочих, а Едуард Кълън стана от стола си. Надигна се грациозно – бе много по-висок, отколкото мислех – с гръб към мен, и изчезна през вратата, преди някой друг да успее да се изправи.

Седях смразена на мястото си и гледах с празен поглед след него. Беше толкова жесток. Въобще не беше честно. Започнах бавно да си събирам нещата, опитвайки се да преглътна гнева, който ме изпълваше, от страх, че очите ми ще се наляят със сълзи. По някаква причина настроенията ми са свързани директно със слъзните ми канали. Обикновено, когато се ядосвах, избухвах в плач, доста унижителна наклонност.

– Ти не си ли Изабела Суон? – попита мъжки глас.

Вдигнах очи и видях миловидно момче с бебешко изражение, което дружелюбно ми се усмихваше. Бледорусата му коса бе внимателно подредена в отделни, наплескани с гел шипове. Очевидно не смяташе, че мириша лошо.

– Бела – поправих го с усмивка.

– Аз съм Майк.

– Здравей, Майк.

– Искаш ли да ти помогна да намериш кабинета за следващия предмет?

– Всъщност тръгнала съм към физкултурния салон. Май и сама ще го намеря.

– И на мен това ми е следващият предмет. – Изглеждаше въодушевен от съпадението, което не бе чак толкова впечатляващо при толкова малко училище.

Тръгнахме заедно. Показа се голям бърбарец – изнесе на раменете си основната част от разговора, което значително ме улесняваше. Живял в Калифорния до десетгодишна възраст, така че разбираше чувствата ми към слънцето. Показа се, че и в класа по английски сме заедно. Беше най-дружелюбният човек този ден.

Но точно когато влизахме в салона, той попита:

– И какво, да не би да наръга Едуард Кълън с молив или нещо такова? Никога не съм го виждал да се държи така.

Цялата се свих при думите му. Значи не само аз бях забелязала. И очевидно това *не* беше обичайното поведение на Едуард Кълън. Реших да се направя на ударена.

– Това момчето, до което седях по биология ли е? – попитах невинно.

– Да – отвърна той. – Имаше вид сякаш нещо го боли.

– Не знам – отговорих. – Така и не си разменихме нито дума.

– Доста е странен. – Майк се замота край мен, вместо да тръгне към съблекалнята. – Ако аз имах късмета да седя до теб, със сигурност щях да те заговоря.

Усмихнах му се и тръгнах към вратата на женската съблекалня. Беше дружелюбен и очевидно ме харесваше, но това не бе достатъчно да премахне раздражението ми.

Учителят по физическо, треньорът Клап, ми намери униформа, но не ме накара да се преобличам за часа. У дома се изискваха само две години физическо възпитание. Тук предметът бе задължителен през всичките четири години. Форкс буквално се оказа моят личен ад на Земята.

Трябваше да наблюдавам цели четири мача по волейбол

едновременно. Припомних си колко удара бях понесла и нанесла, играейки волейбол, и започна леко да ми се гади.

Най-после удари последният звънец. Тръгнах бавно към канцеларията, за да върна формулярите. Дъждът се бе разнесъл, но вятърът бе силен и доста по-студен. Увих ръце около себе си.

Когато влязох в топлата канцелария, за малко да се обърна и да си тръгна.

Едуард Кълън стоеше на гишето пред мен. Отново разпознах разрошената му медна коса. Като че ли не долови звука от влизането ми. Стоях облегната на стената, изчаквайки секретарката да се освободи.

Той спореше с нея с нисък привлекателен глас. Бързо се ориентирах в същината на спора. Опитваше се да премести часа си по биология – да смени групата от шест часа с която и да е друга група.

Просто не можех да повярвам, че прави всичко това заради мен. Трябваше да има и нещо друго, нещо, което се бе случило, преди да вляза в кабинета по биология. Онзи поглед на лицето му се е дължал на раздразнение от нещо съвсем друго. Не бе възможно този непознат така внезапно и дълбоко да ме намуца.

Вратата отново се отвори и студеният вятър нахлу в помещението, раздвижвайки хартиите по бюрото, усуквайки косите ми около лицето ми. Момичето, което влезе, само пристъпи към бюрото, постави някаква бележка в една от телените кошници и си тръгна. Но гърбът на Едуард Кълън се изопна и той бавно се обърна, за да ме изгледа с неприязън. Лицето му бе абсурдно красиво, с пронизителни, изпълнени с ненавист очи. За секунда усетих тръпка на истински ужас, който изправи космите по ръцете ми. Погледът продължи едва секунда, но ме смрази повече от ледения вятър. Той се обърна отново към секретарката.

– Тогава няма значение – каза той припряно с глас като

кадифе. – Разбирам, че е невъзможно. Благодаря ви за съдействието. – И той се врътна на токове, без да ме погледне повече, и изчезна през вратата.

С омекнали крака се приближих до гишетото, а лицето ми за първи път бе не червено, а бяло. Подадох на секретарката разписания формуляр.

– Как мина първият ти ден, миличка? – попита ме тя с майчински тон.

– Добре – излъгах със слаб глас.

Не изглеждаше особено убедена.

Когато се върнах при пикапа, колата ми бе една от последните на паркинга. Сякаш влязох в уютно убежище. Вече я възприемах като най-сходното с дом местенце, с което разполагах в тази влажна зелена дупка. Поседях вътре известно време, гледайки празно през предното стъкло. Но скоро ми стана твърде студено и закопнях за отоплението, така че завъртях ключа и двигателят се събуди с изръмжаване. Потеглих към къщата на Чарли, като през целия път се борих със съзвите си.

2. ОТВОРЕНА КНИГА

Следващият ден беше по-добър... и по-лош.

По-добър, защото не валеше, макар облаците да бяха плътни и непроницаеми. По-лек, защото вече знаех какво да очаквам от деня. Майк седна до мен по английски и ме изпрати до кабинета за следващия час, а Ерик от шах клуба го гледаше злобно през цялото време, което, признавам, ме поласка. Другите вече не ме зяпаха, колкото предния ден. На обяд седнах с една голяма група ученици, която включваше Майк, Ерик, Джесика и още неколцина, чиито имена и физиономии бях запомнила. Започнах да се чувствам, сякаш газех в дълбока вода, но поне вече не се давех в нея.

По-лош, защото бях уморена. Все още не можех да спя на фона на ехтящия около къщата вятър. По-лош, защото господин Варнър ми зададе въпрос по тригонометрия, а дори не бях вдигнала ръка, и отговорих грешно. Отвратителен, защото се наложи да играя волейбол и единствения път, когато не се дръпнах ужасено от топката, халосах една съотборничка по главата. И по-лош, защото Едуард Кълън въобще не дойде на училище.

Цяла сутрин с ужас очаквах обяда и непонятните му злостни погледи. Част от мен искаше да му се противопостави, да го попита какъв му е проблемът. Докато се въртях будна през нощта, си представях какво точно ще кажа. Но се познавах достатъчно добре и знаех, че нямам смелостта

да го направя. В моите очи Страхливия лъв от приказката изглежда като терминатор.

Но когато влязох в стола с Джесика, опитвайки се да не оглеждам помещението и да не го търся с поглед, в което напълно се провалих, видях четиримата му братя и сестри, седнали заедно на вчерашната маса, но той не беше сред тях.

Майк ни пресрещна и ни поведе към своята маса. Джесика беше въодушевена от вниманието, а приятелките ѝ побързаха да се присъединят към нас. Но докато се мъчех да се съсредоточа в небрежното им бърборене, цялата бях на топка от напрежение, очаквах нервно мига, в който той ще влезе. Надявах се, когато все пак дойде, въобще да не ми обърне внимание, с което да докаже, че подозренията ми са били напълно безпочвени.

Но той така и не влезе, и колкото повече време минаваше, толкова по-напрегната се чувствах.

След като не се появи до края на обедната почивка, влязох в кабинета по биология доста по-уверено. Майк, очевидно поел функциите на куче водач, остана неотлъчно до мен, докато вървахме към стаята. На вратата затаих дъх, но Едуард Кълън не беше вътре. Въздъгнах и се отправих към мястото си. Майк ме последва, дърдорейки за някакъв предстоящ излет до плажа. Не се отдели от чина ми, докато не удари звънецът. После ми се усмихна печално и отиде да седне до някакво момиче с шини и зле накъдрена коса. Майк щеше да се наложи да предприема нещо по въпроса с Майк и нямаше да ми е никак лесно. В подобно градче, в което хората живеят едва ли не един връз друг, беше изключително важно да проявяваш дипломатичен талант. Никога не съм била особено тактична, а и нямах никакъв опит с прекомерно дружелюбни момчета.

Изпитвах дълбоко облекчение, че съм сама на чина и че Едуард отсъства. Неколкократно си го повторих. Но не можех да се отърва от разяждащото подозрение, че всъщност аз съм причината за отсъствието му. Беше абсурдно, даже

егоцентрично, да смятам, че бих могла да въздействам толкова силно на някого. Направо невъзможно. И все пак не можех да спра да се терзя, че е именно така.

Когато часовете най-после приключиха и червенината по бузите ми вследствие на волейболния инцидент започна да се разсейва, набързо се преоблякох отново в дънките и тъмно-синия си пуловер. Припряно излязох от дамската съблекалня, доволна, че поне за момента успешно съм избегнала верния си придружител. Забързах към паркинга, вече пълен с разотиващи се ученици. Влязох в пикапа и затършувах из чантата, за да съм сигурна, че разполагам с всичко необходимо.

Снощи установих, че Чарли не може да готви кой знае какво освен пържени яйца и бекон. Затова го помолих да ми зачисли кухненския наряд, поне докато живея с него. Той сдаде ключовете от банкетната зала без особена съпротива. Освен това открих, че в къщата няма никаква храна. Така че си бях приготвила списък за пазаруване и пари от буркана в шкафа с надпис ПАРИ ЗА ХРАНА и смятах да се отбия през „Трифтуей“.

Включих оглушителния двигател, без да обръщам внимание на главите, които се обърнаха в моята посока, и внимателно дадох заден ход към едно местенце в редицата автомобили, изчакващи реда си да напуснат паркинга. Докато чаках, давайки си вид, че гръмовното ръмжене се носи от нечий друг автомобил, видях двамата Кълън и близнаците Хейл да се качват в колата си. Лъскавото новичко волво. Естествено. Досега не бях обръщала внимание на дрехите им – твърде хипнотизирана бях от лицата им. А сега, като се загледах, забелязах, че до един са облечени изключително добре – простичко, но с дрехи, които елегантно намекваха за дизайнерски произход. С невероятния си външен вид и изящните си стойки щяха да изглеждат добре и в парцали. Струваше ми се прекалено, че хем са красиви, хем богати. Но доколкото имах впечатления, в живота май обикновено

се случваше именно така. Парите обаче явно не им бяха спечелили особено благосклонен прием в града.

Всъщност това не го вярвах. Изоляцията им вероятно бе въпрос на личен избор. Не можех да си представя, че има врати, които не биха се отворили пред подобна красота.

Когато минавах покрай тях, шумът от пикапа привлече погледите им, както и на всички останали. Втренчих се право напред и се успокоих едва когато напуснах района на училището.

„Трифтуей“ не беше далече от училище, едва на няколко преки на юг, до магистралата. Приятно ми бе да вляза в супермаркета, почувствах се някак нормално. У дома все аз пазарувах и сега с удоволствие се връщах към познатите домашни задължения. Магазинът бе достатъчно голям, че да не чувам почукването на дъжда по покрива, който да ми напомня къде се намирам.

Прибрах се къщи, разтоварих покупките и ги напъхах, където успях да намеря свободно пространство. Надявах се Чарли да няма нищо против. Увих няколко картофа във фолио и ги пъгнах във фурната да се пекат, потопих една пържолка в марината и я закрепих върху кутията с яйца в хладилника.

Когато приключих, качих чантата с учебниците си горе. Преди да се захвана с домашните, се преоблякох в сухи домашни панталони, вързах влажната си коса на опашка и за първи път реших да си проверя електронната поща. Имах три писма.

– Бела – пишеше майка ми...

Пиши ми веднага щом пристигнеш. Разкажи как мина полетът ти. Вали ли? Вече ми липсваш. Почти приключих с багажа за Флорида, но не мога да си намеря розовата блуза. Знаеш ли къде съм я пъгнала? Фил те поздравява.
Мама.

Въздъгнах и минах на следващото. Беше изпратено осем часа след първото.

– Бела – започваше то...

Защо още не си писала? Какво толкова чакаш? Мама.

Последното беше от тази сутрин.

Изабела,

Ако не ми отговориш до пет и половина днес, ще се обадя на Чарли.

Погледнах часовника. Все още разполагах с един час, но майка ми се славеше с това, че често хуква от старта преди началния изстрел.

Мамо,

Успокой се. Ето, пиша ти. Не прави нищо прибързано.

Бела.

Изпратих го и започнах отново.

Мамо,

Всичко е наред. Естествено че вали. Просто чаках да се случи нещо интересно и тогава да пиша. Училището не е толкова зле, само малко монотонно. Приятелих се с няколко приятни хлапета и седим на една маса на обяд. Блузата ти е на химическо чистене, трябваше да си я прибереш в петък.

Чарли ми купи пикап, можеш ли да повярваш? Стар е, но е много здрав, което е идеално за мен, нали знаеш.

И ти ми липсваш. Ще ти пиша пак скоро, но не смятам да си проверявам пощата на всеки пет минути. Успокой се, дишай дълбоко. Обичам те.

Бела.

Бях решила за пореден път да захвана „Брулени хълмове“ – романа, който четяхме в момента по литература – просто така, за удоволствие, и тъкмо се бях зачела, когато Чарли се прибра. Бях загубила представа за времето и забързах към долния етаж да извадя картофите и да сложа пържолата да се пече на скарата.

– Бела? – провикна се баща ми, когато ме чу по стълбите.

Че кой друг, помислих си.

– Здравсти, татко, добре дошъл у дома.

– Благодаря. – Той закачи колана си с кобура и си събу ботушите, а аз се засуетих из кухнята. Доколкото знаех, никога не му се бе налагало да използва пистолета си. Но го държеше в готовност. Когато му идвах на гости като дете, винаги вадеше патроните още щом влезеше вкъщи. Явно вече ме считаше за достатъчно голяма да се застрелям погрешка и недостатъчно депресирана, че да се застрелям нарочно.

– Какво има за вечеря? – попита той предпазливо. Майка ми влагаше огромно въображение в готвенето и експериментите ѝ невинаги бяха годни за ядене. Изненадах се и ми стана мъчно, че помни толкова отдавнашни неща.

– Пържола и картофи – отвърнах и усетих облекчението му.

Като че ли му беше неловко да стои в кухнята, без нищо да прави, така че тронаво се оттегли във всекидневната да гледа телевизия, докато аз се трудех. И на двамата така ни бе по-спокойно. Докато пържолите се печеха, направих салата и наредих масата.

Повиках го, когато вечерята стана готова, и той одобрително подуши въздуха от прага на кухнята.

– Добре мирише, Бел.

– Благодаря.

Известно време се хранихме мълчаливо. Не беше неловко. И на двамата мълчанието не ни пречеше. Май в някои отношения умеехме да си съжителстваме.

– Е, как ти се струва училището? Приятели ли се с някого? – попита той, докато си слагаше втора порция.

– Ами, имам няколко предмета с едно момиче Джесика. И обяждам с нея и приятелите ѝ в стола. И има един Майк, който е много дружелюбен. Общо взето, всички са доста мили. – С едно огромно изключение, казах си наум.

– Сигурно е Майк Нютън. Добро хлапе, от добро семейство. Баща му държи магазина за спортни стоки в началото на града. Изкарва добри пари от туристите, които минават оттук.

– А познаваш ли семейство Кълън? – попитах колебливо.

– На доктор Кълън ли? Естествено. Доктор Кълън е чудесен човек.

– Те... децата... са малко особени. Май в училище не ги приемат много добре.

Чарли ме смая с внезапното си гневно изражение.

– Ама какви са хората в този град – измърмори той. – Доктор Кълън е гениален хирург, вероятно би могъл да работи в която и да е болница по света и да изкарва десет пъти по-голяма заплата от тукашната – продължи той, а гласът му се повиши. – Имаме огромен късмет, че работи при нас, късмет, че жена му предпочита да живее в провинциален град. Той е истинска придобивка за града ни, а всичките им деца са възпитани и учтиви. В началото, когато се преместиха тук с всичките тия осиновени тийнейджъри, имах известни съмнения. Чудех се дали няма да създават проблеми. Но до един са изключително зрели – не съм имал никакви пробле-

ми с когото и да е от тях. Което изобщо не мога да кажа за хората, които от поколения живеят в този град. А и се държат един за друг, както подобава на семейство – всеки втори уикенд ходят на походи... само защото са новодошли, хората се чувстват длъжни да ги одумват.

Това беше най-дългата реч, която някога бях чувала от устата на Чарли. Явно доста се беше впрегнал от одумките на хората.

Дадох заден ход.

– На мен ми се струват симпатични. Просто ми направи впечатление, че не общуват с останалите. И четиримата са страшно привлекателни – добавих, в опит да прозвуча по-добронамерено.

– А да видиш лекаря – засмя се Чарли. – Добре че е щастливо женен. Сестрите в болницата едва успяват да си вършат работата в негово присъствие.

Потъгнахме отново в мълчание, докато не приключихме с яденето. Той разчисти масата, а аз започнах да мия чиниите. После се върна към гледането на телевизия, а аз, след като приключих с чиниите – измих ги на ръка, миялна машина нямаше – се качих с нежелание горе, за да се заема с домашното по математика. Усещах, че между нас се заражда традиция.

Нощта най-после се оказа тиха. Заспах бързо, изтощена.

Останалата част от седмицата премина без особени събития. Започнах да свиквам с програмата си. Към края на седмицата вече можех да разпозная, ако не по име, то поне по физиономия всички ученици в училището. По физическо съотборниците ми се научиха да не ми подават топката и бързо да се изтеглят от терена пред мен, ако противниковият отбор решише да се възползва от непохватността ми. А аз с радост гледах да не им се пречкам.

Едуард Кълън така и не се появи.

Всеки ден седях на тръни, докато останалите от семей-

ството не влезеха в стола без него. Едва тогава можех да се отпусна и да се включа в разговора на масата. По-голямата част от него се въртеше около пътуването до крайокеанския парк Ла Пуш след две седмици, което Майк организираше. Бях поканена и се бях съгласила да отида по-скоро от учтивост, отколкото от желание. По мое мнение плажовете трябва да са слънчеви и сухи.

Към петък вече съвсем спокойно влязах в кабинета по биология и не се тревожех, че Едуард ще се окаже там. Може пък да беше напуснал училище. Опитвах се да не мисля за него, но не успях напълно да потисна тревогата си, че съм виновна за продължителното му отсъствие, колкото и абсурдно да ми се струваше това.

Първият ми уикенд във Форкс премина без инциденти. Чарли, несвикнал да прекарва времето си в празната къща, беше на работа през повечето време. Аз изчистих, поработих върху домашните и писах престолено бодри имейли на майка си. В събота все пак отидох до библиотеката, но тя се оказа толкова бедна, че не си направих труда да си извадя карта. В най-скоро време щеше да се наложи да помоля някой да ме придружи до Олимпия или Сиатъл, за да намеря добра книжарница. Зачудих се колко ли харчи на километър пикапът... и направо тръпки ме побиха.

През целия уикенд дъждът остана слаб, тих, така че успях да спя добре.

В понеделник сутринта на паркинга ме поздравиха разни хора. Не знаех имената на всички, но махах и се усмихвах. Тази сутрин беше по-студено, но за щастие не валеше. По английски Майк зае обичайното си място до мен. Правихме тест върху „Брулени хълмове“. Беше съвсем недвусмислен, лесен.

В общи линии бях доста по-спокойна, отколкото очаквах да се чувствам на този етап. Много по-спокойна, отколкото изобщо съм предполагала, че ще се чувствам във Форкс.

Когато излязохме след часа, въздухът бе изпълнен с танцуващи късчета белота. Чувах въодушевени викове. Вятърът защита бузите ми, носа ми.

– Еха – каза Майк. – Вали сняг.

Загледах как малките пухчета се трупаха по тротоара и се въртяха хаотично около лицето ми.

– Уф – сняг. Отиде ми хубавият ден.

Майк ме погледна изненадано.

– Не обичаш ли сняг?

– Не. Снегът означава, че е твърде студено за дъжд. – Кое-то беше очевидно. – Освен това смятах, че пада на снежинки и че всяка една е уникална. Тези приличат на връхчетата на клечки за уши.

– Никога ли не си виждала как вали сняг? – попита той невярващо.

– Виждала съм, естествено. – Млъкнах за миг. – По телевизията.

Майк се разсмя. Тогавя една голяма кишава топка сняг го цапна по тила. И двамата се извърнахме да видим откъде е долетяла. Аз заподозрях Ерик, който тъкмо се отдалечаваше с гръб към нас в посока, обратна на кабинета за следващия му час. На Майк явно му хрумна същото. Той се наведе и взе да мачка бялата каша в топка.

– Ще се видим на обяд, става ли? – още докато говорех, тръгнах да се отдалечявам. – Започнат ли да хвърчат разни мокри неща, аз се прибирам.

Той само ми кимна, загледан в отстъпващата фигура на Ерик.

През цялата сутрин всички въодушевено бърбореха за снега – явно бе първият снеговалеж за тази година. Аз си мълчах. Вярно, беше по-сух от дъжда, но само докато не се разтопеше в чорапите ти.

След испанския пристъпих в стола с Джесика с повишено внимание. Навсякъде летяха топки киша. Държах една

папка в ръце, готова да я използвам като щит, ако се наложи. Джесика намираще поведението ми за безкрайно комично, но нещо в изражението ми явно ѝ пречеше да запокити някоя топка към мен.

Майк ни настигна точно като влизахме, широко ухилен, с топящ се лед по краищата на косата. Докато чакахме на опашката за храна, двамата с Джесика оживено заобсъждаха битката със снежни топки. Съвсем по навик, хвърлих поглед към масата в ъгъла. И се смръзнах намясто. На масата имаше петима души.

Джесика ме дръпна за ръката.

– Ехо. Бела? Какво ще искаш?

Сведох поглед с пламнали уши. Опитах се да си напомня, че няма никаква причина да се чувствам толкова смутена. Нищо лошо не бях направила.

– Какво ѝ е на Бела? – обърна се Майк към Джесика.

– Нищо ми няма – отвърнах. – Ще си взема само нещо газирано – застанах в края на опашката.

– Не си ли гладна? – попита Джесика.

– Всъщност малко ми се гади – казах с все така сведени към пода очи.

Изчаках ги да си вземат храната и ги последвах до една от масите, без да вдигам поглед.

Бавно отпихах от напитката, а стомахът ми се свиваше. На два пъти, с ненужна загриженост, Майк ме попита как се чувствам. Казах му, че нищо ми няма, но се чудех дали все пак да не изиграя сцена и да прекарам следващия час в кабинета на сестрата.

Нелепо. Защо пък трябва да се крия?

Реших да си позволя един кратък поглед към масата на семейство Кълън. Ако пак ме гледаше гневно, щях да се спася от биологията, нали си бях страхливка.

Без да вдигам глава, надзърнах през мигли. Никой не гледаше в моята посока. Вдигнах лекичко глава.

Смееха се. Едуард, Джаспър и Емет до един бяха с мокри от снега коси. Емет разпръскваше капки от косата си към Алис и Розали и те се дърпаха назад. Радвах се на снежния ден като всички останали – само че много повече наподобявах кадър от филм.

Имаше и нещо друго освен смеха и игривостта, но не можех да определя точно какво. Заразглеждах ги, най-вече Едуард. Кожата му не беше толкова бледа, вероятно зачервена от снежната битка, реших аз, сенките под очите му далеч не бяха толкова забележими. Но имаше и още нещо. Замислих се, загледана в него, опитвайки се да определя каква бе промяната.

– Бела, какво толкова зяпаш? – внезапно прекъсна мислите ми Джесика и очите ѝ проследиха втренчения ми поглед.

Точно в този момент неговите очи рязко се вдигнаха и срещнаха моите.

Незабавно сведох глава и оставих косите ми да скрият лицето ми. Но бях сигурна, че в мига, в който очите ни се срещнаха, погледът му съвсем не бе така груб и нелюбезен, както при първата ни среща. Изглеждаше просто любопитен, някак неудовлетворен.

– Едуард Кълън те зяпа – изкикоти се в ухото ми Джесика.

– Но няма вид на сърдит, нали? – не можах да се сдържа да не попитам.

– Не – отвърна тя някак объркана от въпроса ми. – Трябва ли да е ядосан?

– Май не ме харесва особено – доверих ѝ. Все още ми се гадеше. Сложих глава върху свитата си ръка.

– Те никого не харесват... или поне никого не забелязват, така че няма как да харесат когото и да било. Но той продължава да те зяпа.

– Престани да го гледаш – изсъсках.

Тя се изхили, но все пак отклони поглед. Вдигнах глава, колкото да се уверя, че го е направила, като за всеки случай обмислях какво насилие да упражня, ако все още гледа към него.

В този момент ни прекъсна Майк – планираше епическа битка в снежната виелица на паркинга след часовете и искаше да участваме. Джесика ентусиазирано се съгласи. Както го гледаше, ми стана ясно, че би се навила на всичко, което ѝ предложише. Аз си замълчах. Щеше да се наложи да изчакам във физикултурния салон, докато паркингът се изпразни.

През останалата част от обедната почивка гледах да не вдигам очи от масата. Реших да спазя сделката, която бях сключила сама със себе си. Щях да вляза в часа по биология, понеже той не ме гледаше ядосано. При мисълта отново да седна до него стомахът ми тревожно се сви.

Въобщо не ми се искаше да крача до кабинета редом с Майк, както ни беше станало навик, защото май се оказваше популярна мишена за снежни снайперисти. Когато стигнахме вратата на стола, всички освен мен дружно извикаха от разочарование. Валеше дъжд, отмивайки всички следи от снега в прозрачни ледени панделки по алеята. Нахлузих си качулката, тайничко доволна от развитието на нещата. Сега вече може да си ходя у дома веднага след физическото.

Майк не спря да мърмори, докато не стигнахме до четвърта сграда.

Когато влязох в кабинета, с облекчение забелязах, че чинът ми все още бе празен. Господин Банър обикаляше стаята и раздаваше по един микроскоп и кутия предметни стъкла на всеки чин. До началото на часа оставаха още няколко минути и стаята жужеше от разговори. Стараех се да не поглеждам към вратата и вместо това правех драскулки на корицата на тетрадката си.

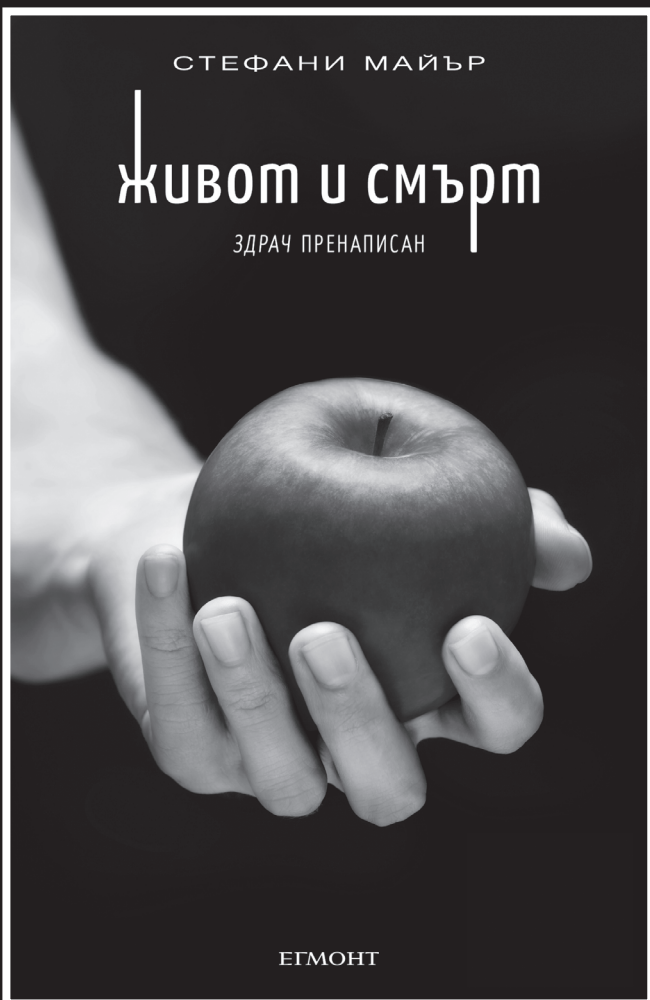
Отчетливо чух, когато столът до мен се отмести, но очите ми си останаха съсредоточени в шарките, които рисувах.

Завърти книгата, за да продължиш да четеш...

СТЕФАНИ МАЙЪР

ЖИВОТ И СМЪРТ

ЗДРАЧ ПРЕНАПИСАН

ЕГМОНТ

ЖИВОТ И СМЪРТ

НОВ ПРОЧИТ НА ЛЮБИМАТА ИСТОРИЯ

СТЕФАНИ МАЙЪР

ЕГМОНТ

*На моите момчета Гейб, Сет и Илай,
задето ме допуснаха в света на подрастваците.
Без вас нямаше да успея да напиша тази книга.*

←→

ПРЕДГОВОР ОТ АВТОРА

Здравейте, любезни ми читатели!

Още веднъж честита годишнина и добре дошли на страниците на специалния нов материал по случай десетия юбилей на „Здрач“.

Така, всяко нещо по реда си.

Първо:

МНОГО СЪЖАЛЯВАМ!

Знам, че ще се надигнат недоволни гласове, ще се чуе даже скърцане със зъби, защото този нов материал (а) не е изцяло нов и най-вече (б) не е „Среднощно слънце“. (Ако си мислите, че не ви влизам в положението, нека ви уверя, че майка ми се постара да ми обясни нещата пределно ясно.) А сега искам да изясня как се стигна до тук и се надявам да ви поуспокоя или поне да ме разберете.

Съвсем неотдавна агентът ми се свърза с мен и ме попита дали не бих могла да направя нещо по-специално по случай десетата годишнина на „Здрач“ и планираното юбилейно издание. Издателската къща си представяла нещо като предговор от типа на „Честит юбилей, читателю“. Ако трябва да съм честна, идеята за подобен предговор ми се стори малко скучна. Какво толкова можех да напиша, което да зарадва и развълнува читателите? Нищо. Така че се замислих какво друго бих могла да предложа, и, ако това ще ви бъде утеха, определено ми хрумна идеята за „Среднощно слънце“. Проблемът бе изцяло в срока – а именно, че времето, с което

разполагах, бе изключително ограничено. Крайно недостатъчно за цял роман, пък дори и за половин роман.

Докато след такова дълго откъсване разсъждавах за „Здрач“ и обсъждах проблема с юбилейното издание със свои приятели, се замислих за нещо, което неколkokратно съм казвала по време на интервюта и представяния на книгата. Често критикуват Бела, защото постоянно ѝ се налага да бъде спасявана, защото е типична „изпаднала в беда девойка“. Винаги съм отговаряла на тези критики, че Бела е само „човек, изпаднал в беда“, нормално човешко същество, заобиколено от супергерои и суперзлодеи. Освен това я корят, че е твърде обсебена от Едуард, сякаш това е чисто момичешка черта. Винаги съм твърдяла, че не би имало значение дали човекът ще е мъж, а вампирът – жена. Историята не би се променила. Независимо кой от какъв пол е, „Здрач“ ще си остане история за магията, могъщите чувства и лудостта на първата любов.

И тогава се замислих – защо пък да не изпитам тази теория? Може да се окаже забавно. И както обикновено се получава при мен, започнах с мисълта, че ще направя една или две глави. (Смешно/тъжно е, че все още не се познавам особено добре.) Та нали нямах никакво време? За щастие, идеята се оказа не само забавна, но и доста бърза и лесна за изпълнение. Оказа се, че няма чак такава разлика между поведението на млада жена, влюбена във вампир, и поведението на млад мъж, влюбен във вампирка. Ето как се родиха Бо и Идит.

А сега бих искала да направя няколко коментара относно промените:

1. Като цяло извърших генерална смяна на пола по отношение на всички герои на „Здрач“.

Най-голямото изключение са Чарли и Рене, които си останали Чарли и Рене. Причината за решението ми е, че Бо е роден през 1987 година, а в онези дни било рядкост баща да

получи родителските права след развода, особено ако детето е още бебе. В повечето случаи се налагало майката да бъде обявена за негодна да гледа детето. Трудно ми е да повярвам, че някогашните бракоразводни съдии (пък и днешните) биха дали детето на безотговорен, безработен баща вместо на майка със стабилна професия и здрави връзки с местната общност. Естествено, ако днес Чарли реши да се бори за Бела, може би би могъл да я вземе от Рене. Тоест по-малко вероятният сценарий е именно този, който е включен в „Здрач“. Единствено фактът, че преди няколко десетилетия правата на майката са се считали за по-важни от правата на бащата, а също и фактът, че Чарли не е отмъстителен по характер, са позволили на Рене да отгледа Бела, и в настоящия случай – Бо.

Второто изключение е съвсем дребно – става дума за няколко второстепенни действащи лица, които са споменати само два пъти. Причината за изключението е неоправданото ми чувство за справедливост към измислените герои. Във вселената на „Здрач“ има двама герои, които не получиха нужното внимание, така че вместо да обърна пола им, им дадох възможност да си го запазят. Това решение с нищо не допринася за историята, а се дължи изцяло на собствените ми странности.

2. Естествено, наложи се да направя доста промени по самия текст, които се дължат на факта, че Бо е от мъжки пол. Затова реших да направя разбор, който да ви представя. Това, разбира се, са съвсем ориентировъчни оценки. Не съм броила променените думи, нито съм правила конкретни изчисления.

- 5% от промените се дължат на факта, че Бо е момче.
- 5% се дължат на факта, че личността на Бо се е

развила по малко по-различен начин от тази на Бела. Основните различия са, че той е по-вманиачен в опеределени детайли от ежедневието, не е толкова описателен в изказа и мислите си и не е така сърдит – за разлика от вечно наострената към околните Бела.

- 70% от промените се дължат на факта, че ми позволиха да редактирам наново текст, който съм писала преди десет години. Имах възможността да поправя всяка дума, която ме гложди откакто бе издадена книгата и усещането бе страхотно!

- 10% са промени, които ми се искаше да бях вмъкнала още първия път, но за които чисто и просто не се бях сетила. Може би ви се струва, че този тип промени би трябвало да попаднат в предходната категория, но не е съвсем така. В този случай причината за промяната не е, че дадена дума звучи тромаво и не на място. По-скоро ми се иска да бях изследвала дадена идея в определена посока, или ми се струва, че даден разговор е трябвало да протече по конкретен начин, но това не се е случило.

- 5% от промените бяха наложени по митологични причини – или по-точно казано митологични неточности, – свързани най-вече с видения. Когато се захванах с продълженията на „Здрач“, пък дори и със „Среднощно слънце“, и имах възможността да надникна в главата на Алис заедно с Едуард, начинът, по който Алис вижда бъдещето, стана по-ясен. В „Здрач“ талантът ѝ е представен по-мистично и загадъчно, а при сегашния ми прочит ми се струва, че е имало варианти да участва по-пълноценно в историята, а не е получила тази възможност. Голяма грешка!

- Остават ни 5%, които обхващат всички останали промени от най-различно естество, направени по най-различни и несъмнено егоистични цели.

Надявам се да се забавлявате с историята на Бо и Идит, дори да не е онова, което сте очаквали. На мен лично създаването на тази нова версия ми достави огромна радост. Заобичах Бо и Идит неочаквано силно и историята им наново вдъхна живот на измисления свят във Форкс. Надявам се и на вас да подейства така. Ако извлечете дори и една десета от удоволствието, което вложих при създаването на този материал, значи си е струвало.

Благодаря ви, че четете тази книга. Благодаря ви, че сте част от този свят и че се превърнахте в такъв невероятен и неподозирани източник на щастие в живота ми през последното десетилетие.

С много обич,
Стефани

*Неговата съдба е странна,
но и възвишена.*

*Жул Верн, „Капитан Немо“,
в превод на Константин Константинов,
изд. „Народна младеж“, 1955 г.*

ПРЕДГОВОР

Никога не съм се замислял как ще умра. Нищо че през последните няколко месеца имах недостатъчно причини за такива мисли. Но дори да ми беше хрумвало да разсъждавам в тази посока, едва ли щях да си представя точно това.

Останал без дъх, се вирах през дългата стая в тъмните дружелюбни очи на преследвача.

Да умреш вместо някого, когото обичаш, не е лош начин да си отидеш. Даже е благородно. Животът ти не отива на халос.

Знаех, че ако не бях заминал за Форкс, сега нямаше да съм изправен пред смъртта. Но колкото и да се страхувах, не съжалявах за решението си. Когато животът сбъдне мечтите ти по най-неочакван начин, не е редно да недоволстваш, че е дошъл краят.

Преследвачът ми се усмихна ласкаво и бавно тръгна към мен, за да ме убие.

1. ПЪРВА СРЕЩА

Майка ми ме откара до летището със свалени прозорци на колата. Макар да беше януари, във Финикс бе 24 градуса, небето – ярко синьо. Носех любимата си тениска – онази на „Монти Пайтън“ с лястовиците и кокосовия орех, дето мама ми я подари преди две коледи. Беше ми поомаляла, но нямаше значение. Едва ли скоро щях да имам сгоден случай да нося тениски.

На Олимпийския полуостров, в северозападната част на щата Вашингтон, под почти постоянна пелена от облаци, кротува малкото градче Форкс. Върху това незначително градче се излива по-голямо количество дъжд, отколкото където и да било в Съединените щати. Именно от това градче и неговия печален вездесъщ полумрак избягала майка ми с мен, когато съм бил само на няколко месеца. И пак в същото градче бях принуден да прекарвам по един месец от лятната ваканция, докато навърших четиринайсет. Тогава най-последно тропнах с юмрук по масата – през последните три години с баща ми Чарли ходим за по две седмици на почивка в Калифорния.

И въпреки това сега отивах на заточение именно във Форкс, при това чак докато завърших гимназията. Година и половина. Осемнайсет месеца. Истинска затворническа присъда. Когато затръшнах вратата на колата, тя издрънча досущ като резе на желязна решетка.

Добре де, признавам, че леко преувеличавам. Имам твърде развитено въображение, както обича да казва майка ми. Пък и решението си беше мое. Доброволно изгнаничество. Което всъщност ни най-малко не променя нещата.

Обожавам Финикс. Обожавам слънцето и сухата горещина, и грамадния, разпрострял се във всички посоки град. И се чувствах добре при майка ми, пък и тя имаше нужда от мен.

– Не е нужно да го правиш – повтори ми за хиляден и вероятно последен път точно преди да се наредя пред контролния пункт.

Според майка ми толкова си приличаме, че докато се бърсна, мога да се оглеждам в лицето ѝ вместо в огледало. Не е точно така, но пък от баща ми определено не съм взел нищо. Брадичката ѝ е по-остра, устните ѝ са по-плътни, обаче очите ми наистина са досущ като нейните. Само дето на нейното лице тия големи, светлосини очи придават очарователно детинско изражение, сякаш ми е сестра, а не майка. Често ни бъркат и макар да не се издава, ѝ става много приятно. Моите сини очи съвсем не гледат така по младежки ведро, напротив, изражението им е твърде нерешително.

Взрях се в тези големи, тревожни очи, така подобни на моите, и за миг ме обзе паника. Цял живот се грижа за майка си. Е, вероятно е имало времена, примерно когато още съм бил в пелени, когато друг е отговарял за сметките и квитанциите, за готвенето и внушаването на здрав разум, но не ги помня.

Действително ли постъпвах правилно, като оставях майка си да се оправя сама? През отминалите месеци, докато се опитвах да взема решение, бях убеден, че така е редно, но в момента се питах дали не греша. Вярно, сега си имаше Фил, та сметките щяха да се плащат, в хладилника щеше да има храна, в резервоара – гориво, щеше да има на кого да се обади, като се изгуби... Вече не ѝ бях толкова нужен.

– Искам да отида – излъгах. Никога не съм умеел да лъжа убедително, но пък тази лъжа я повтарях толкова често напоследък, че вече звучеше почти като истина.

– Предай много поздрави на Чарли.

– Добре.

– Скоро ще се видим – обеща тя. – Можеш да си дойдеш у дома, когато пожелаеш. – Ако имаш нужда от мен, и аз ще се прибера веднага вкъщи.

Аз обаче си знаех какво би й струвало да изпълни подобно обещание.

– Не се тревожи – настоях. – Всичко ще бъде наред. Обичам те, мамо.

Притисна ме силно за миг, после минах през металните детектори и тя се скри от погледа ми.

Полетът от Финикс до Сиатъл е три часа, после се пътува още час с малък самолет до Порт Анджелис и накрая един час с кола до Форкс. Летенето по принцип не ме притеснява, но мисълта за едночасовото пътуване с Чарли малко ме тревожеше.

Всъщност Чарли беше реагирал точно както трябва на цялата работа. Даже май искрено се зарадва, че за първи път ще живее при него за по-продължително време. Вече ме бе записал в гимназията и щеше да ми помогне да си купя кола.

Но пак щеше да е неловко. И двамата не сме от приказливите, което вероятно бе задължително условие, за да живее човек с майка ми. Пък и какво ли щяхме да си говорим? Никога не бях крил неприязънта си към Форкс.

Когато кацнах в Порт Анджелис, навън валеше. Не го приех като лоша поличба – това бе неизбежната реалност. Вече се бях сбoguвал със слънцето.

Чарли ме чакаше с полицейската кола. Това също не ме изненадаваше. За добрите хорица от Форкс Чарли бе полицейският началник Суон. Всъщност основният ми мотив да искам да си купя кола, въпреки скромните ми спестявания,

бе, че не исках да ме возят из града в кола с червени и сини лампи на покрива. Нищо не предизвиква такива задръствания както присъствието на полицаи.

Смъкнах се от стълбата право в непохватната му прегръдка.

– Радвам се да те видя, Бо – усмихна ми се той и по навик ме прихвана, докато възвърна равновесието си. Потупахме се смутено по раменете и всеки отстъпи крачка назад. – Не си се променил много. Как е Рене?

– Добре. И аз се радвам да те видя, тате. – Не ми позволяваше да го наричам Чарли.

– Надявам се добре да си премислил това преместване.

И двамата знаехме, че не ме пита дали ще се чувствам щастлив. А дали не бягам от отговорността си да се грижа за мама. Именно по тази причина Чарли така и не бе оспорил попечителството на мама – знаеше, че без мен трудно ще се справи.

– Аха. Ако не го бях премислил, нямаше да съм тук.

– Добре тогава.

Багажът ми се състоеше от два големи сака. Повечето ми дрехи ми бяха твърде промокаеми за Вашингтон. С майка ми бяхме обединили част от спестяванията ни, за да допълним зимния ми гардероб, но пак си беше оскъден. С лекота можех да ги нося и двата, но Чарли настоя да вземе единия.

Вдигнах другия и залитнах – доброто равновесие никога не е било силна моя черта, а нещата съвсем се влошиха след рязкото израстване през последните месеци. Препънах се в прага, ръката ми се отметна напред и сакът цапардоса мъжът, който се опитваше да влезе в сградата на летището.

– О, извинете.

Мъжът всъщност не беше много по-възрастен от мен, а и беше доста по-нисък, но въпреки това пристъпи наперено току до гърдите ми, вирнал брадичка. Вратът му беше нашарен с татуировки. Дребна женица с боядисана в черно коса ме гледаше заплашително от другата му страна.

– Извинете – повтори ехидно тя, сякаш извинението ми по някаква причина я беше засегнало.

– Ъ, да?

Едва тогава жената забеляза униформения Чарли. Дори не се наложи баща ми да казва нещо – само погледна непознатия, който отстъпи крачка назад и внезапно доби съвсем детинско изражение, а после и жената, която сърдито стисна ярко начервените си, лепкави устни. Без да казват и дума, двамата ме заобиколиха и се запътиха към миниатюрния терминал.

– Открих чудесна кола за теб, на отлична цена – обяви Чарли, когато закопчихме коланите и потеглихме.

– Каква кола? – попитах подозрително, обзет от съмнение, задето натърти „чудесна кола за теб“, а не просто „чудесна кола“.

– Всъщност е пикап, шевролет.

– Откъде го намери?

– Нали помниш Бони Блак от Ла Пуш? – Ла Пуш е малкият индиански резерват на брега.

– Не.

– С мъжа ѝ идваха на риба с нас през лятото – подсказва ми Чарли.

Това обясняваше защо не я помнех. Много ме бива да блокирам болезнени, ненужни спомени.

– Сега е в инвалидна количка – продължи Чарли, след като не реагирах – и понеже вече не може да кара, предложи да ми продаде пикапа на добра цена.

– Коя година е? – Изражението му рязко се смени, та ми стана ясно, че се е надявал да не се стига до този въпрос.

– Ами, Бони е направила пълен ремонт на мотора – всъщност е само на няколко години.

Наистина ли очакваше да се задоволя с такъв отговор?

– Кога го е купила?

– Май през осемдесет и четвърта.

– Нов?

– Ами не. Нов е бил някъде в началото на шейсетте – или най-късно в края на петдесетте – отвърна Чарли, смутен.

– Ч... тате, нищо не разбирам от коли. Няма да мога да я поправя, ако ѝ се развали нещо, а пари за ремонти нямам...

– Повярвай ми, Бо, тая машина върви страхотно. Вече не ги правят такива.

Тая машина, помислих си... имаше потенциал в тази дума – поне като прякор.

– А какво разбираш под добра цена? – Все пак тази част беше най-важната.

– Ами, сине, аз един вид вече го купих. Един вид подарък за добре дошъл. – Чарли ме погледна обнадяден с крайчеца на окото си.

Охо! Безплатна кола!

– Нямахме нужда да го правиш, тате. Смятах сам да си купя нещо.

– Нямам нищо против. Искам да си щастлив тук – отвърна Чарли, като гледаше право напред, към шосето. Никога не е умеел да изразява чувствата си. И в това си приличахме. Затова и аз гледах напред, когато отговорих.

– Много мило, тате. Благодаря. Оценявам го. – Излишно бе да добавям, че е невъзможно да се чувствам щастлив във Форкс. Нямахме нужда и той да страда с мен. Пък и не бях човек, който ще гледа в устата на харизан кон – пардон, двигател.

– Е, ами, моля – измърмори той, съвсем смутен.

Разменихме още няколко реплики за времето, което бе дъждовно, и горе-долу това беше разговорът ни. После зазяхме мълчаливо през прозорците.

Вероятно би могло да се каже, че е красиво. Всичко беше зелено: дърветата – покрити с мъх, и по дънерите и по клоните, земята – обрасла с папрат. Дори въздухът се процеждаше зеленикав през листата.

Въобщо беше твърде зелено – като чужда планета.

А после стигнахме къщата на Чарли. Все още живееше в малката къща с две спални, която бяха купили с майка ми в началото на брака им. Онези кратки първи години се оказали единствените съвместни в брака им. На улицата, пред къщата, която изобщо не се бе променила, беше паркиран новият – или поне за мен – пикап. Червен, поизбелял, с големи, обли калници и кръгла кабина.

И най-неочаквано взех, че се влюбих в тоя пикап. Хем не съм от момчетата, дето мислят само за коли, та малко се изненадах от реакцията си. Така де, не знаех дори дали е в движение, но вече си се представях зад волана. Освен това бе от онези солидни железни чудовища, които неизменно остават невредими при произшествия – без нито една дракотина, заобиколени от отломките на съсипаната елегантна вносна кола, с която са се сблъскали.

– О, тате, страхотен е! Благодаря! – Този път ентузиазмът ми беше съвсем искрен. Пикапът не само че беше готин по свой особен начин, но и утре сутринта нямаше да ми се налага да вървя пеша три километра и половина в дъжда. Или да се возя в полицейската кола, което щеше да бъде още по-неприятно.

– Радвам се, че ти харесва – отвърна дрезгаво Чарли. Очевидно му беше неловко.

Качих багажа на горния етаж само на един курс. За мен беше западната спалня, дето гледа към предния двор. Откакто се бях родил, спях в нея. Дървеният под, светлосините стени, скосеният таван, избелелите синьо-бели карирани пердета на прозореца – всичко бе част от детството ми. Единствените промени, внесени от Чарли през годините, бяха да смени детското креватче с легло и да добави бюро. Сега върху бюрото лежеше купен втора употреба компютър, а кабелът за модема пълзеше по пода до най-близката телефонна розетка. Това бе изискване на майка ми, за да поддър-

жаме по-лесно връзка. Люлеещият се стол от най-ранните ми години още си стоеше в ъгъла.

На втория етаж имаше една-единствена миниатюрна баня, която щях да деля с Чарли. Не беше толкова страшно – доскоро ми се налагаше да деля баня с майка ми, което определено беше по-неудобно. Държеше изумително количество вещи и упорито отблъскваше всичките ми опити да ги подреда.

Едно от най-хубавите неща у Чарли е, че не ти виси на главата. Остави ме да си разопаковам багажа и да си наредя нещата – подвиг, на който майка ми би била напълно неспособна. Приятно ми беше да съм сам, да не се налага да се усмихвам насила и да си придавам доволен вид. Действаше ми успокоително да зяпам през прозореца към стелещия се дъжд и да позволя на мислите си да добият подобаващо мрачен оттенък.

Гимназията във Форкс приютяваше всичко на всичко триста петдесет и седем ученици – сега вече триста петдесет и осем. У дома само в моя випуск имаше повече от седемстотин души. Всички хлапета тук бяха отраснали заедно – бабите и дядовците им бяха ходили в една и съща детска градина. А аз щях да съм новото хлапе от големия град, обект на любопитство и шушукания.

Вероятно, ако бях от готините момчета от големия град, можех да се възползвам от интереса. Примерно, ако бях от известните спортисти, дето неизменно ги короноват за „крал“ на училището след първия мач за сезона. Но нямаше как да прикрия факта, че не бях такъв – не бях футболна звезда, нито президент на класа, нито дори лошо момче с мотор и кожено яке. На пръв поглед човек можеше да реши, че ме бива в баскетбола, но само докато ме видеше как ходя. Бях от онези, дето вечно ги блъскат по коридорите, докато в десети клас неочаквано израснах с двацет сантиметра. Мълчаливо, бледо хлапе, което не се интересуваше нито от

компютърни игри, нито от коли, нито от баскетболна статистика, нито от каквото и да било друго, което уж вълнува момчетата.

За разлика от другите не разполагах с неограничено време за хобита. Трябваше да сверявам чекови книжки и разписки, да отпушвам запушени тръби, да пазарувам.

Или поне така беше доскоро.

С други думи, не общувах добре с хора на моята възраст. Всъщност може би беше редно да кажа, че не общувах добре с хората по принцип. Дори майка ми, най-близкият ми човек на тоя свят, никога не ме разбираше напълно. Понякога се питах дали не възприемам света по по-различен начин от другите. Може би онова, което виждах като зелено, за останалите бе червено. Може би надушвах оцет, когато на другите им ухаеше на кокосов орех. Може би имах лек дефект в мозъка.

Но причината нямаше значение. Важен бе крайният резултат. А утрешният ден щеше да е само началото.

Не спях добре дори когато най-после усмирих мислите си. Постоянното плющение на дъжда и вятъра върху покрива така и не успяха да се превърнат в приятен фон. Завих се презглава с избелелия юрган, а по едно време дори затиснах уши с възглавницата. Въпреки това заспах чак след полунощ, когато дъждът най-после утихна до ръмеж.

На сутринта зад стъклото на прозореца ми се виждаше само гъста мъгла. Направо получих пристъп на клаустрофобия – във Форкс никога не виждаш небето, бях като в затворническа клетка – точно както си представях.

Закусихме мълчаливо. Чарли ми пожела късмет в училище. Благодарих му с ясното съзнание, че пожеланието няма да се сбъдне. Късметът имаше навик да ме отбягва. Чарли тръгна пръв, потегли към полицейското управление, което му беше и съпруга, и семейство. След като излезе, седнах на един от трите различни стола край старата квадратна дъбова

маса и огледах познатата кухня с тъмната ламперия, яркочълтите кухненски шкафове и белия балатум на пода. Нищо не се беше променило. Майка ми боядисала шкафовете преди осемнайсет години, опитвайки се да внесе слънчево настроение в къщата. Над малката камина в съседната миниатюрна всекидневна бяха наредени няколко снимки. Първо сватбената снимка на мама и Чарли от Лас Вегас, следваше една с нас тримата в болницата след раждането ми, заснета от някоя услужлива акушерка, а след това – цяла върволица мои училищни фотографии, чак до миналогодишната. Направо ми беше неудобно да ги гледам – нелепите прически, дългите години с шините, акнето, от което най-после се отървах. Реших да помоля Чарли да ги закачи другаде поне докато живееш при него.

В цялата къща ясно се долавяше, че така и не е прежалил майка ми. Стана ми неловко.

Не ми се искаше да пристигна твърде рано в училище, но повече не можех да стоя тук. Навлякох якето – плътна, недиящаща пластмаса, като костюм за химическа защита, и излязох навън в дъжда.

Все още само ръмеше, но недостатъчно, за да ме намокри до кости за краткото време, необходимо да намеря ключа, който открай време стоеше скрит в стряхата над вратата, и да заключа. Шляпането на новите ми непромокаеми ботуши дразнеше слуха ми. Липсваше ми обичайното хрущене на чакъл под краката.

В пикапа беше приятно и сухо. Някой, Бони или Чарли, очевидно се беше постарал да почисти, но бежовата тапицерна все още леко дъхаше на тютюн, бензин и мента. За мое облекчение двигателят се включи почти веднага, разбуди се с гръмогласен рев, а после шумно задържа високи обороти. Нищо де – един толкова древен пикап нямаше как да е съвсем без недостатък. Старомодното радио работеше, което приятно ме изненада.

Не беше трудно да открия училището – и то, както и всичко останало в градчето, бе току до магистралата. По нищо не личеше, че е училище – издаваше го само табелата „Гимназия Форкс“. Дърветата и храстите около еднаквите постройките от кафеникавочервена тухла бяха толкова много, че в началото не можах да се ориентирам докъде се простират. Къде беше атмосферата на затвор, запитах се. Къде бяха телените огради, металните детектори?

Паркирах пред първата сграда, над чиято врата се мъдреше малка табелка КАНЦЕЛАРИЯ. Нямахте други паркирани коли, та сигурно не беше разрешено да се спира тук, но реших, че е по-добре някой от служителите да ме упъти вместо да обикалям в дъжда като идиот.

Вътре беше ярко осветено и доста по-топло, отколкото очаквах. Канцеларията беше малка – тясна чакалня с тапицирани сгъваеми столове, мокет на оранжеви пръски, стени, покрити с обяви и грамоти, голям стенен часовник, който шумно тиктакаше. Навсякъде имаше растения в грамадни пластмасови саксии, сякаш отвън нямаше достатъчно зеленина. Помещението беше разделено наполовина от дълго гише, облепено отпред с ярки цветни брошури и отрупано с телени кошници, пълни с формуляри. Зад гишето имаше три бюра, на едно от които седеше закръглен, оплешивяващ мъж с очила. Беше по тениска, та мигом се почувствах твърде навлечен.

Мъжът вдигна глава.

– Мога ли да ви помогна?

– Аз съм Бо Суон – съобщих и веднага ми стана ясно, че се е досетил кой съм. Очаквах ме, даже вече сигурно ме одумваха. Синът на шефа на полицията, онзи с вятърничавата майка, най-после се завръщаше у дома.

– Разбира се. – Мъжът заровичка в нестабилната купчинна документи върху бюрото и след дълго туткане намери каквото търсеше. – Ето ти училищната програма, Боуфърт,

а също и карта на училището. – Той сложи няколко листа върху гишето, за да ги погледна.

– Ъ, наричайте ме Бо, моля.

– Както кажеш, Бо.

Прочете на глас програмата и ми посочи най-подходящия маршрут към всеки от кабинетите, после ми връчи един формуляр, който трябваше да върна в края на деня с подписите на преподавателите. Усмихна ми се и изрази надежда, досущ като Чарли, че тук, във Форкс, ще ми хареса. Усмихнах му се, колкото можех по-оптимистично.

Когато се върнах при пикапа, вече бяха започнали да пристигат и други ученици. Обиколих училището, следвайки движението. Повечето автомобили бяха стари като моя, нищо лъскаво. У дома живеех в един от малкото по-бедни квартали в района на Парадайз Вали. Не беше рядкост да зърнеш новичък мерцедес или порше на ученическия паркинг. Тук най-хубавата кола бе едно чисто ново сребристо волво, което определено се открояваше. Все пак изключих двигателя веднага щом паркирах, за да не привличам внимание с оглушителния му грохот.

Без да излизам от пикапа, разгледах картата и се опитах да я наизустя. Надявах се да не се наложи да я разнасям цял ден. Напъхах всичко в чантата, метнах кашиката през рамо и си поех дълбоко въздух. Няма нищо страшно, опитах се да си внуша. Така де, та това беше училище, а не битка на живот и смърт. Никой нямаше да ме ухапе. Издишах и излязох от колата.

Нахлувих по-ниско качулката и тръгнах към тротоара, задръстен от ученици. За мое облекчение, черното ми яке не биеше на очи, но по отношение на ръста си не можех да направя нищо. Приведох рамене и сведох глава.

Когато заобиколих стола, лесно се ориентирах коя е трета сграда. В източния ѝ край бе изписана голяма черна тройка върху бял квадрат. Тръгнах към вратата след два дъждобрана с неясен пол.

Класната стая беше малка. Двете фигури пред мен спряха на входа, за да закачат дъждобраните си на дългата редица куки. Последвах примера им. Бяха момичета, едната – блондинка с порцеланова кожа, другата също толкова бледа – със светлокестенява коса. Поне бледността ми нямаше да изпъква.

Занесох формуляра за подпис на преподавателя, слаба жена с изтъняла коса, на чието бюро имаше табелка с надпис „Госпожа Мейсън“. Тя прочете името ми и ме зяпна – не особено обнадеждаваща реакция, а аз усетих как кръвта нахлува в лицето ми. Сигурно вече целият бях на алени петна. Но поне ме изпрати да седна на празния чин в дъното, без да ме представя пред класа. Опитах да се свия на стола, та да съм максимално незабележим.

На новите ми съученици хич не им беше лесно да ме зяпат, при положение че седях зад тях, но някак се справяха. Не вдигах поглед от списъка с литературата, който ми бе връчила госпожата. Беше доста пестелив: Бронте, Шекспир, Чосър, Фокнър. Вече бях изчел всичко. Което означаваше, че няма да се налага да се напъвам кой знае колко... а също и че ще скучая. Дали мама щеше да се навие да ми изпрати папката с есета, или щеше да реши, че е непочтено? На фона на монотонния глас на учителката проведох наум няколко разговора с нея, като всеки път изгъквах различни аргументи.

Когато звънецът удари, едно възслабо момиче с лоша кожа и черна като нефтено петно коса се наведе към мен от отсрещната редица чинове.

– Ти си Боуфърт Суон, нали? – Май беше от онези твърде дружелюбни особи, типични представители на клуба по шахмат.

– Бо – поправих я. Всички в радиус от три чина се обърнаха да ме зяпнат.

– Кой е следващият ти предмет?

Наложи се да погледна в чантата.

— Ъ, управление, при Джеферсън, в шеста сграда. – Къ-

дето и да погледнеш, срещаш само любопитни очи.

– Аз съм към четвърта, мога да ти покажа откъде да ми-
неш... – Определено беше твърде общителна. – Казвам се
Ерика – добави тя.

Принудих се да се усмихна.

– Благодаря.

Облякохме якетата си и излязохме на дъжда, който меж-
дувременно се беше усилил. Можех да се закълна, че некол-
цина от учениците умишлено вървят плътно зад нас, за да ни
подслушват. Или пък развивах параноя.

– Тук сигурно е много различно от Финикс, а? – подхва-
на момичето.

– Доста.

– Там май не вали често?

– Три-четири пъти годишно.

– Еха, не мога да си представя какво е! – ахна тя.

– Слънчево – уведомих я.

– Ама ти нямаш кой знае какъв тен.

– Майка ми е наполовина албинос.

Тя ме изглежда с неразбиране. Въздъхнах – облаците и чув-
ството за хумор явно не вирееха заедно. След няколко месе-
ца тук щях да забравя какво е сарказъм.

Заобиколихме отново стола и тръгнахме към южните
сгради до физкултурния салон. Ерика ме изпрати чак до вра-
тата въпреки наличието на указателна табела.

– Е, късмет – каза, когато хванах дръжката. – Може пък
да се засечем в още някой предмет – подхвърли оптимистично.

Усмихнах ѝ се – не особено насърчително, и влязох.

Останалата част от сутринта премина по сходен начин.
Единствено учителката по тригонометрия, госпожа Варнър,
която и без това щях да намразя заради предмета, ме нака-
ра да се изправя пред целия клас и да се представя. Заеквах,
червих се, а накрая, като капак, докато се връщах към чина,

се препънах в собствените си ботуши.

След още два учебни часа започнах да разпознавам по някоя и друга физиономия във всеки кабинет. Все се намираще по някой смелчага, който да ми се представи и да ме разпитва дали ми харесва във Форкс. Стараех се да съм дипломатичен, но общо взето често прибегвах до лъжи. Поне не се наложи да ползвам картата.

Учителите неизменно се обръщаха към мен с „Боуфърт“ и макар веднага да ги поправях, не ми беше никак приятно. Нужни ми бяха цели години, за да приуча околните да не ме наричат Боуфърт – наследство от дядо ми, който починал няколко месеца, преди да се родя, та майка ми се почувствала длъжна да почете паметта му. У дома никои не помнеше, че Бо е просто прякор. А сега се налагаше да започвам отначало.

По тригонометрия и испански седях до едно и също момче, с което после тръгнахме заедно към стола. Беше дребен, стигаше ми едва до рамото, но безумната му къдрава коса до известна степен компенсираше разликата в ръста ни. Така и не запомних как се казва, та само се усмихвах и кимах, докато дрънкаше за учители и предмети. Въобще не се опитвах да следя какво ми говори.

Седнахме край дълга маса, около която бяха насядали негови приятели. Момчето ми ги представи един по един – не можех да се оплача от обноските в гимназията. Уви, забравих имената им в мига, в който ми ги каза. Май смятах за много яко, че ме е поканил при тях. Момичето от часа по английски, Ерика, ми помаха от другия край на залата и всички се разсмяха. Вече ме бяха взели на подбив. Явно бях на път да поставя нов личен рекорд. Но пък смехът им беше съвсем незлоблив.

Ето тогава, докато се опитвах да водя разговор със седмична любопитни непознати, ги видях за първи път.

Седяха в един от ъглите, в отсрещния край на залата, възможно най-далече от мен. Бяха петима. Не разговаряха,

нито се хранеха, макар пред всеки да имаше поднос с храна. Не ме зяпаха като останали, така че спокойно можех да ги огледам. Но не това привлече вниманието ми.

Въобще не си приличаха.

Момчетата бяха три. Едното беше страшно високо – личеше ѝ дори като седеше, може би беше колкото мен – краката ѝ бяха до небето. Имаше вид на капитан на волейболния отбор и бях сигурен, че всички се пазят от забивките ѝ. Косата ѝ беше тъмна, къдрава, вързана небрежно на опашка.

Второто беше с медноруса коса до раменете. Не беше чак толкова висока, колкото брюнетката, но пак беше по-висока от повечето момчета на нашата маса. Излъчваше някакво особено напрежение, сякаш постоянно беше нащрек. Сетих се за екшъна, който бях гледал преди няколко седмици и в който главната героиня повали десетина мъже с мачете. Тогава сцената ми се стори крайно неубедителна – просто нямаше как една жена да се изправи пред цяла банда главорези и да ги разпердушини. Но сега ми хрумна, че ако това момиче играеше главната роля, щях да повярвам.

Третото момиче беше по-дребно, косата ѝ беше особен нюанс между червеното и кафявото, но нито червена, нито кафява, с особен метален отблясък, направо бронзова. Изглеждаше по-малка от останалите, които можеха да минат за студенти.

Момчетата бяха пълна противоположност един на друг. По-високият – а той вече определено беше по-висок от мен, може би метър деветдесет и пет, че и повече – очевидно бе спортната звезда на училището. И красавецът на училищния бал. И човекът, който никога не чака за уредите в спортната зала. Правата му златиста коса бе усукана на кок на тила, но прическата не му стоеше като на момиче – напротив, караше го да изглежда още по-мъжествен. Въобще беше твърде готин за това училище – всъщност, за което и да било училище.

По-дребният беше жилав, а черната му коса бе подстригана толкова късо, че стоеше само като тъмна сянка върху скалпа му.

Напълно различни и въпреки това абсолютно еднакви. До един имаха тебеширенобяла кожа, по-бледа и от на най-бледите ученици в този лишен от слънцето град. По-бледа от моята, дето уж бях албинос. До един бяха с много тъмни очи – оттук ми изглеждаха черни – въпреки различния цвят на косата. Под очите им имаше сенки – лилави сенки, като синини. Сякаш бяха будували цяла нощ или се възстановяваха от операция на носа. Макар че носовете им, както и останалите им черти, бяха напълно правилни, като изсечени.

Ала не затова не можех да откъсна очи.

Гледах ги, защото лицата им, така различни, така еднакви, бяха умопомрачително, нечовешки красиви. И на момичетата, и на момчетата. Лица, каквито не срещаш на живо, а само по страниците на списанията или по билбордовете след задължителната компютърна обработка. Или в музеите, в рисунките на старите майстори – лица на ангели. Трудно беше да повярвам, че са истински хора.

Реших че най-красиво е дребното момиче с бронзовите коси, макар да бях сигурен, че съученичките ми ще гласуват за русия мъжага с черти на филмова звезда. Само че грешаха. Вярно, до един бяха безумно красиви, но момичето беше нещо повече. Напълно съвършена, смущаващо, объркващо съвършена. Направо стомахът ми се свиваше, като я гледах.

И петимата гледаха някъде настрани, извърнали поглед един от друг, от останалите ученици, въобще от всичко. Напомнях ми на модели, които позират за артистична реклама, излъчвайки естетическа досада. Докато ги наблюдавах, жилавото момче с обръснатата глава стана, понесло подноса си – неотворена кутийка безалкохолно, недокоснатата ябълка – и се отдалечи с бърза, грациозна походка, достойна за

моден подиум. Дори се почудих дали в града има танцувална група. Върна подноса и се плъзна през задната врата с невероятна бързина. Очите ми се стрелнаха към останалите четирима, които не бяха помръднали.

– А тези кои са? – попита момчето от часа по испански.

Той вдигна поглед, за да види за кого говоря – макар вероятно да се беше досетил по тона ми – и онази, съвършената, внезапно погледна към нас. За част от секундата се загледа в момчето до мен, после тъмните ѝ очи се отклониха към мен. Бадемовидни очи, с леко повдигнати външни ъгълчета и гъсти мигли.

Извърна се бързо, по-бързо от мен, макар да бях свел поглед, веднага щом погледна към нас. Усещах как по лицето ми избиват ивици червенина. В този кратък миг лицето ѝ не изразяваше нищо – сякаш момчето я беше повикало по име и тя бе вдигнала очи в неволна реакция, предварително решила да не отговаря.

Новият ми познат се изсмя смутен и наведе глава.

– Това са Кълънови и Хейлови. Едит и Елинор Кълън, Джесамин и Роял Хейл. А онзи, дето си тръгна, е Арчи Кълън. Живеят с доктор Кълън и съпруга ѝ – измърмори под нос.

Хвърлих поглед към красивото момиче, което бе привело глава над подноса и чоплеше кифлата си с дълги, бледи пръсти. Устата ѝ се движеше изключително бързо, макар пълните ѝ устни едва-едва се отваряха. Останалите трима все така гледаха настрана, но ми се стори, че тихо им говори.

Ама че шантави имена. Старомодни. Каквито са носели бабите и дядовците ни. Но може би тукашната мода бе такава? Може би такава бе традицията в това провинциално градче? В същия момент си спомних, че момчето до мен се казва Джереми. Съвсем обикновено име. В класа ми по история у дома имаше двама Джереми.

– Много са... привлекателни. – Меко казано.

– Аха! – съгласи се Джереми и пак се изсмя. – Обаче

всички са по двойки, искам да кажа Роял и Елинор, Арчи и Джесамин. Гаджета. Освен това живеят заедно. – Той се подсмихна и вдигна многозначително вежди.

Не знам защо, но ми се прииска да ги защита. Може би заради неодобрителния му тон. Но пък какво можех да кажа? Не знаех нищичко за тях.

– Кои точно са от семейство Кълън? – попитах, понеже исках да сменя тона, но не и темата. – Нямам вид да са роднини... така де.

– А, не са. Доктор Кълън е много млада, около трийсетгодишна. Осиновени са. Двамата Хейл, русите, действително са брат и сестра, даже май са близнаци, и са настанени при тях за отглеждане.

– Не са ли малко големи за приемно семейство?

– Вече са големи, да. На осемнайсет са, ама живеят с господин Кълън от малки. Той им е чичо или нещо такова.

– Че това е направо невероятно – да се наемат да гледат всичките тия деца, при положение че са толкова млади.

– Е, да – призна неохотно Джереми. Сякаш по някаква причина не харесваше лекарката и съпруга ѝ... а ако съдех по погледите, с които стрелкаше осиновените им деца, май в чувствата му се намесваше известна завист. – Госпожа Кълън като че ли не може да има деца – добави той, сякаш това някак омаловажаваше добрината им.

През целия разговор не можех да откъсна очи от странното семейство за повече от няколко секунди. Продължаваха да съзерцават стените и да не се хранят.

– Винаги ли са живели във Форкс? – Възможно ли бе да не ги забележа през някое от прекараните тук лета?

– Не. Пристигнаха преди две години, някъде от Аляска.

Усетих прилив на съчувствие и на облекчение. Съчувствие, защото колкото и да бяха красиви, очевидно и те не се вписваха в обстановката, останалите не ги приемаха. Облекчение, защото не бях единственият новодошъл и определе-

но не бях най-интересният.

Когато ги погледнах за пореден път, свършеното момиче, едното от двамата Кълънови, вдигна глава и ме погледна в очите, този път с явно любопитство. Побързах да извърна поглед, но ми се стори, че в очите ѝ се четеше неудовлетворено очакване.

– Как се казва онази с червеникавата коса? – попитах. Погледнах небрежно нататък, уж оглеждах помещението. Продължаваше да ме гледа, но не по начина, по който ме зяпаха всички – изражението ѝ издаваше гневно разочарование, което не можех да си обясня. Отново сведох поглед.

– Това е Едит. Готина мацка, спор няма, но не си губи времето. Не излиза с никого. Тукашните момчета явно не отговарят на стандартите ѝ – измърмори Джереми кисело и изсумтя. Колко ли пъти му беше отказвала?

Прехапах устни, за да прикрия усмивката си. И отново я погледнах. Лицето ѝ беше извърнато, но ми се стори, че се усмихва.

След още няколко минути четиримата се надигнаха едновременно. До един бяха невероятно грациозни – дори и златокосият красавец. Странно беше да ги гледаш как се движат заедно. Едит не ме погледна повече.

Заседях се на масата с Джереми и приятелите му по-дълго, отколкото ако бях сам. Накрая все пак станах – не исках да закъснея за час още в първия ден. Оказа се, че имам биология с един от новите ми познати – Алън, както услужливо ми напомни. Тръгнахме към кабинета в пълно мълчание. Вероятно и той беше стеснителен като мен.

Когато влязохме, Алън побърза да седне до една от лабораторните маси с черен плот, досущ като онези, които ползвахме у дома – явно си имаше партньор за упражненията. Всъщност бяха заети всички маси освен една. До централната пътека разпознах Едит Кълън по необичайния метален оттенък на косата. Седеше до единственото свободно място.

Сърцето ми ускори ритъм.

Докато вървах по пътеката между масите, за да се представя на учителя и да получа подпис върху формуляра, тайничко я наблюдавах. Когато минах покрай нея, тя като че се вкамени на стола. Вдигна лице към моето толкова бързо, че едва не възкликнах, и се втренчи в мен с озадачаващо изражение – не просто сърдито, а гневно, враждебно. Побързах да отклоня поглед, стъписан, и за пореден път се изчервих. Спънах се в нечий паднал на пода учебник и се наложи да се хвана за ръба на една от масите. Момичето, което седеше на нея, се изкикоти.

Бях прав за очите ѝ. Бяха черни, черни като въглени.

Госпожа Банър подписа формуляра и ми даде учебник, без да се занимава да ме представя и без да споменава цялото ми име. Май щяхме да се спогодим. Естествено, прати ме да седна на единственото свободно място в средата на кабинета. Тръгнах нататък със сведени очи, объркан и непохватен, в пълно недоумение с какво съм заслужил враждебния ѝ поглед.

Сложих учебника на чина и се настаних на стола, без да вдигам глава, но забелязах, че позата ѝ се е променила. Извила бе тяло настрани, максимално далече от мен, седеше на ръба на стола, извърнала лице, сякаш ѝ миришеше на нещо лошо. Незабележимо подуших въздуха. Блузата ми миришеше на прах за пране. Че какво по-безобидно от миризмата на прах за пране? Преместих стола си вдясно, та да ѝ осигурия още пространство, и се опитах да слушам учителката.

Лекцията беше по клетъчна анатомия, нещо, което вече бях изучавал. Въпреки това старателно си водех бележки, без нито веднъж да вдигна поглед.

Все пак не можех да се стърпя да не поглеждам от време на време към странното момиче до мен. През целия час така и не се отпусна – продължаваше да седи на крайчеца на стола, колкото може по-далече от мен. Виждах, че ръката върху

лявото ѝ бедро е свита в юмрук, сухожилията – изопнати. Юмрукът също не се отпусна до края на часа. Ръкавите на бялата ѝ блуза бяха навити до лактите и под бледата ѝ кожа играеха учудващо стегнати мускули. Не можех да не забележа колко съвършена е тази кожа. Без нито една луничка, нито един белег или петънце.

Часът сякаш се проточи по-дълго от обичайно. Дали защото учебният ден клонеше към края си, или защото чаках свитият юмрук да се отпусне? Това така и не се случи, момичето продължи да седи толкова неподвижно, сякаш изобщо не дишаше. Защо се държеше така? Такава ли си беше по принцип? Започнах да се чудя дали правилно съм преценил киселия тон на Джереми. Може би мнението му за нея не се дължеше само на обида.

И все пак, едва ли аз бях причината. Та тя изобщо не ме познаваше.

В края на часа госпожа Банър се захвана да връща тестове. Подаде ми един лист, за да го предам на момичето. Автоматично погледнах горната част на листа – пълна шестица... и се оказа, че съм грешал за името ѝ. Изписваше се Идит, а не Едит. Никога не бях чувал такова име, но като че ли ѝ подходеше повече.

Подадох ѝ теста и я погледнах, но мигом съжалих. Гледаше ме с ненавист, черните ѝ очи бяха изпълнени с отвращение. Неволно се дръпнах, поразен от омразата, която се излъчваше от цялата ѝ същност, и внезапно се сетих за фразата „ако красотата можеше да убива“.

В този момент удари звънецът и аз неволно подскочих. Идит Кълън тутакси се изправи. Движеше се като танцьорка – всяка съвършена линия от стройното ѝ тяло бе в хармония с всички останали. Обърна ми гръб и се изниза през вратата, преди някой друг да успее да се надигне.

Останах като вкаменен, втренчил празен поглед след нея. Ама че грубост! Бавно започнах да събирам нещата си,

като същевременно се опитвах да се отърся от объркването и чувството за вина. Защо, за бога, се чувствах виновен? Нищо лошо не бях направил. Пък и как бих могъл да направя? Дори не се познавахме.

– Ти не си ли Боуфърт Суон? – чух женски глас.

Вдигнах очи и видях миловидно момиче с бебешко изражение и старателно изправена коса, която се спускаше по раменете ѝ като бледоруса завеса. Усмиваше ми се дружелюбно. Ето, тя очевидно смяташе, че не мириша лошо.

– Бо – поправих я и ѝ се усмигнах на свой ред.

– Аз съм Маккейла.

– Приятно ми е, Маккейла.

– Имаш ли нужда от упътване до следващия кабинет?

– Всъщност съм тръгнал към физкултурния салон. Него май ще мога и сам да намеря.

– И аз имам физическо – въодушеви се тя, макар съвпадението да не беше чак толкова впечатляващо в такова малко училище.

Тръгнахме заедно. Не спираше да бърбори – изнесе на раменете си основната част от разговора, за което ѝ бях дълбоко благодарен. Живяла в Калифорния до десетгодишна възраст, та прекрасно разбираше пристрастията ми към слънцето. Оказа се, че и в класа по английски сме заедно. По-дружелюбна бе от всички, срещнати днес.

На вратата на салона ме попита:

– Ти какво, да не би да наръга Идит Кълън с молив или нещо такова? Никога не съм я виждала да се държи така.

Трепнах. Значи не само аз бях забелязал. И очевидно не се държеше така по принцип. Реших да се направя на ударен.

– Момичето от биологията?

– Аха – отвърна тя. – Имаше такъв вид, сякаш я болеше нещо.

– Не знам – казах. – Така и не разменихме нито дума.

– Странна е. – Маккейла май не бързаше за съблекалня-

та. – Ако бях аз, щях да те заговоря.

Усмихнах ѝ се и тръгнах към вратата на мъжката съблекалня. Добродушна беше и очевидно ме харесваше, но това не беше достатъчно, за да забравя изминалия крайно озадачаващ час.

Учителката по физическо, треньорката Клап, ми намери екип, но не ме накара да се преобличам за часа. У дома се изискваха само две години физическо възпитание. Тук предметът беше задължителен през всичките четири години. А физическото беше моят личен ад на Земята.

Течаха четири волейболни мача едновременно. Като си припомних колко удара бях понесъл – и нанесъл – в подобни мачове, започна направо да ми се гади.

Най-после удари последният звънец. Тръгнах бавно към канцеларията, за да върна формулярите. Дъждът беше спрял, но вятърът се бе усилил и беше захладняло още по-вече. Дръпнах ципа на якето и тикнах свободната си ръка в джоба.

Влязох в топлата канцелария и едва не си излязох още на мига.

Идит Кълън стоеше на гишето пред мен. Нямаше как да не разпозная разрошената ѝ бронзова коса. Като че ли не долови звука от влизането ми. Облегнах се на стената и зачаках плешивия служител да се освободи.

Момичето спореше с него с тих, кадифен глас. Веднага ми стана ясно за какво става дума. Искаше да я преместят в друга група по биология – която и да е, стига да не е шести час.

Не можех да повярвам, че го прави заради мен. Трябваше да има и нещо друго, нещо, което се беше случило, преди да вляза в кабинета. Изражението ѝ се е дължало на нещо съвсем друго. Не беше възможно непознат човек така внезапно и дълбоко да ме намрази.

Вратата отново се отвори и студеният вятър нахлу в по-

мещението, прошумоля в листовете хартия върху бюрото, завъртя се в косата ми. Влязлото момиче пристъпи към бюрото, пъкна някаква бележка в една от телените кошници и си тръгна. Но гърбът на Идит Кълън се скова и тя бавно се обърна и ме изгледа с неприязън – лицето ѝ беше абсурдно красиво, без най-беглия недостатък, който да му придаде малко по-човешки вид – с пронизващи, изпълнени с ненавист очи. За секунда усетих тръпка на истински ужас и космите на ръцете ми настръхнаха. Само след миг тя отново извърна очи, но погледът ѝ ме смрази повече от ледения вятър. Обърна се към секретаря.

– Тогава няма значение – каза припряно с копринен глас. – Виждам, че няма как да стане. Благодаря ви за съдействието. – И като се въртна на пета, се изниза през вратата, без да ме погледне повече.

Приблжих се вдървено до гишетото, а лицето ми за първи път бе не червено, а бяло като платно. Подадох разписания формуляр.

– Как мина първият ти ден, моето момче? – попита ме служителят.

– Добре – излъгах и гласът ми издайнически пресекна. Мъжът май не ми повярва.

Когато стигнах при пикапа, на паркинга почти нямаше други коли. Вътре беше като в уютно убежище – най-близкото до дом местенце, с което разполагах в тази влажна зелена преизподня. Поседях известно време, загледан невидящо през предното стъкло. Но скоро ми стана студено, прииска ми се да пусна отоплението, така че завъртях ключа и двигателят се събуди с изръмжаване. Потеглих към къщата на Чарли, като през целия път се мъчех да не мисля за нищо.

